

MAGYAR CSERKÉSZ

XIV. évf. 18. szám. 1933 október 1.

Szerkeszti: *dr. Koszterszitz József.*

Ára 50 fillér.

A GAZDASÁGI HIVATALBAN KAPHATÓ KIADVÁNYOK
JEGYZÉKE:
A különpróbákhoz szükséges kiadványok.

Mentő-különpróba. Mócsy—Sztrilich: Első segélynyujtás kiskátéja ... 0·20 P
Puky: Első segélynyujtás elemei ... 1·50 „
Műszaki különpróba. Sztrilich—Mócsy: Táborozási könyv ... 2·— „
Térképész-különpróba. Vezetőtiszti Testület: Térképészet ... 0·80 „
Híradó-különpróba. Sztrilich—Zsembery: Jeladás. (Uj kiadás sajtó alatt.) ... —·— „
Kürtös-különpróba. Temesy: Cserkészkönyv ... 2·— „
Szakács-különpróba. Hunyady: Tábori szakácskönyv ... 1.50 „
Liptai: Főzési receptek ... —·— „
Kézügyesség-különpróba. Ranschburg—Sztrilich: Erdők ezermestere. Uj kiadás sajtó alatt.) ... 1·20 „
Indián-különpróba. Nagyfőnök: Indián iskola. (Kifogyott.) ... —·— „
Nagyfőnök: Vadászösvényen ... 1·20 „
Nagyfőnök: Indián önvédelem. (Kifogyott.) ... —·— „
Regős-különpróba Bárdos: 101 magyar népdal ... 1·50 „
Karácsony: Regős káté ... 0·60 „
Kerékpáros-különpróba. Krisz Ferenc: Kerékpáros ... 1·— P
Vízi-különpróba. Erzbrucker—Sztrilich: Vízicserkészet ... 1·20 „
Wittwindits: Csónakok kezelése és javítása ... 0·30 „
Bátori J.: Cserkészszellem a vízen ... 0·50 „
Simó Pál: Vízrendészeti ismeretek ... 0·40 „
Meteorológiai-különpróba. Öveges: Időjóslás és időhatározás ... 0·90 „
Honismeret-különpróba. Fodor: Magyarország földrajza ... 0·24 „
Bődy: Magyar zászló, címer stb. ... 0·80 „
Történelem-különpróba. Temesy: Magyarország története ... 1·— „
Előadói különpróba. Sík: Magyar fiú szavalókönyve ... 6·— „
Zenész-különpróba. Spilenberg: Magyar cserkész daloskönyve ... 1·20 „
Fafaragás-asztalos-különpróba. Jánossy: Famunkák I—II. ... 1·20 „
Gépkezelői különpróba. Vezetőtiszti Testület: Gépkezelés ... 0·60 „

APRÓDOK!
APRÓDVEZETŐK!

Ismét kapható a **Cserkészapródkönyv.** Most jelent meg **v. Faragó Ede** bá' szerkesztésében a II. kiadású
„CSERKÉSZAPRÓD.“ Kapható a Gazdasági Hivatalban és a Cserkészboltban. **Ára 1·20 P.**

ENRILO-nak
a kitünő szomjcsillapítónak, egyetlen kulacsból sem szabad hiányoznia.

Jól cukrozva üdítő és egészséges ital, mely különösen hosszabb túráknál nagy ellenállóképességet kölcsönöz.

Kizárólagosan honi nyersanyagokból gyártja
a FRANCK HENRIK FIAI RT.
nagykanizsai és mosonszentjánosi hazai gyáraiban.

Budapest, 1933 október 1.

XIV. évf. 18. sz.

MAGYAR CSERKÉSZ

Motto: A cserkész híven teljesíti kötelességeit.

Kedves Fiaim!

Közel egynegyed éve annak, hogy erről a helyről szóltam hozzátok, Jamboreera készülő magyar cserkészekhez. Izgalomtól kigyúlt arccal állottatok akkor a világtábor kapujában, telve vágyakkal és reményekkel, kíváncsian figyelve, hogy milyen élmények várnak ott rátok. Sokan talán nem is sejtették, hogy milyen nagy tétre megy a játék. Sokan ma sem értik meg, hogy mit jelentett a játszma sikere.

Mi akkor aggódva bár, de mélységes bizalommal bocsátottunk útra benneteket azzal a szent hittel, hogy a magyar cserkészet húszéves munkája és a Jamboree kétéves lelkiismeretes előkészítése nem maradhat eredmény nélkül.

Most újra szólok hozzátok, hogy a lezajlott események higgadt mérlegelése után megmondjam nektek: Fiaim, nem csalódtunk bennetek. Jó munkát végeztetek.

Három hétnél tovább éltem és dolgoztam Gödöllőn, mint a táborparancsnok helyettese és a gazdasági csoport vezetője. Bizony elmondhatom nektek, hogy ez a megbízatás és a konferencián betöltött szerepem vajmi kevés időt engedtek nekem arra, hogy bennetek gyönyörködhessem és táborozástokat élvezhessem. Azért mégis, amikor kora reggel a tábori elosztókat látogattam, ellenőrízve a tábor ellátását, vagy a gazdasági hivatal munkájában vettem részt, vagy este a törzscsapatok parancskiadásán megjelentem, vagy végül tábortüzeteket néztem az ismeretlen háttérből: lopva mégis alkalmat szereztem magamnak, hogy veletek lehessek és igyekeztem belepillantani a ti mindennapi életetekbe.

Amint itt ülök most íróasztalom mellett, mégegyszer végigfutok mindezeken a röpke képeken és amint elvonulnak előttem a kedves jelenetek, halkan ismételgetem magamban: szép munka volt, jó munka volt...

Nem akarom azt állítani, hogy mindaz, amit végeztünk, tökéletes munka volt. Ilyet nem is mondhat az, aki a kohók közvetlen közeléből figyelte az eseményeket. Ha azonban az eredményeket nézem és méltatom azokat az eredményeket, amelyeket a Jamboree a magyar cserkészet erkölcsi megítélése és az ország helyes megismertetése szempontjából elért: akkor vallom azt, hogy itt el kell némulni minden kifogásnak. Az a pár kisebb zökkenő, amelyet amúgy is inkább csak magunk észleltünk és amelyek a legnagyobb jóakarat mellett sem voltak elkerülhetők: nyomtalanul elvesznek a mérleg kedvező tételeivel szemben.

Gondoljátok meg, kedves cserkészeim, hogy egy kis nemzetnek kellett ott bemutatkozni az egész világ képviselete előtt. Egy nemzetnek, amelyet vagy egyáltalán nem ismertek, vagy félreismertek, mert gondoskodtak ellenfelei, hogy sok ferde felfogás és elképzelés kerüljön köztudatba róla. Ma pedig, a Jamboree nyomán, a legnagyobb elismeréssel állapítja meg a világsajtó, hogy itt kultúrnép lakik, megáldva magas kulturális és erkölcsi értékekkel.

Ez volt, kedves Fiaim — az a magas tét, amelyre a játék ment. Ez volt az a tét, amelyért itt-ott talán szorosan vett cserkészszempontok is háttérbe szorultak. Ugy éreztük ugyanis, hogy a magyar cserkészet — ott, ahol nagy nemzeti érdekekről van szó — megbírja azt a próbát, ha egyidőre a nagyobb súlyt erre helyezi.

Nagy ünnepeken, amikor vendégek is vannak a háznál, a szülők gyakran mellőzik a gyermekek megrendszabályozását. Abból indulnak ki, hogy ha jó volt a nevelés alapja, akkor annak a pár napnak a mulasztása mélyebbre nem hatolhat. Ha lejártak az ünnepek és elmentek a vendégek, a hétköznapokon ismét a gondos figyelem központjába kerülnek a gyermekek.

A cserkészet életében is túl vagyunk már az ünnepeken. Itt vannak a hétköznapok a maguk komoly munkaprogramjával. Ma már nem a külvilágnak dolgozunk, hanem tisztán magunknak. Ha a Jamboree forgatagában ideig-óráig kissé lazábban is ment a cserkészmunka: meg vagyok győződve, hogy az ismert cserkészönfegyelmezés minden nehézség nélkül fog beilleszkedni a hétköznapi keretekbe. Vonjuk le tehát a tábori élet tapasztalatait és igyekezzünk a tanulságokat a magunk javára értékesíteni. Ha valahol cserkészietlen dolgot láttatok: legyen az intő példa annak az elkerülésére. Viszont, ha valahol csak egy szemernyi hasznot is észleltetek, úgy igyekezzetek azt a mi különleges helyzetünkben is gyakorlatilag gyümölcsöztetni.

Gondolatok mindig arra, hogy az életben nincs megállás. A cserkészet is vagy fejlődik, vagy visszaesik. A választás tehát könnyű. Magyar cserkész csak előre nézhet. Megállást nem ismer, tehát haladnia kell.

Kövessétek továbbra is azt a régi ösvényt, amely ha göröngyös is, ha meredek is: de felfelé vezet. A mult, amely mögöttünk áll, a jövőre is kötelez. Olyan képességek mellett, aminőkkel az Ég a magyar fiút megáldotta, csak előre lehet nézni és haladni.

A Jamboreeról pedig mentsétek át a hétköznapokra azokat a baráti kapcsolatokat, amelyeket ott szőttetek. Minden levél, amelyet külföldre írtok, vagy onnan kaptok, egy-egy újabb láncszem, amely megismerésen keresztül közelebb hoz azokhoz, akiket olyan távol tartottak tőlünk.

Amikor tehát újólag elismerem, hogy jó munkát végeztetek, ugyanakkor a jövőre is kitartást és fokozott haladást követelek tőletek és ezzel a gondolattal kívánok nektek jó munkát!

Papp Antal,
országos elnök.

Éjnye, az a közönség!...

Divattá lett szidni a Jamboree-tábor közönségét. Bárhol beszélget az ember a világtábor szép napjairól, a harmadik mondatnál mindig közbevág valaki: „Hanem a közönség! Szégyen, hogyan viselkedtek! Elrontották az egész renoménkat!..." Stb. Igaz ez, fiúk?

A közönség . . . A mi kedves látogatóink, akiket magunk hívtunk, hónapokon keresztül készítgettük elõre a Jamboree nagy élményeinek ígéretével és a tábornak sok programmját egyenesen az õ számukra csináltuk. — A közönség . . . Szívesen várt, szeretettel fogadott vendégeink a mi fiú-országunkban. — A közönség . . . A magyar társadalomnak hozzánk legközelebb álló része: mindazok, akik szeretik a cserkészetet és megjelenésükkel éppen ezt akarták megmutatni. — A közönség . . . Édesanyám is ott volt és a te édesapád, meg a hugocskád, az öcséd, a rokonaid, barátaid, ismerõseid. Jöttek meleg szívvel, felragyogó szemmel: No most lássuk, mi szépet csináltak a Jószsiék! Jöttek gyönyörködni az õ fiúk, vérük teljesítményében!

Te, pajtás, én el nem hiszem, hogy az én édesanyám ellen kellett volna kiadnia a táborparancsnoknak ismert felhívását és megregulázó szabályzatát. De nem is a te szüleid ellen és egyáltalában nem a cserkészbarát, kedves magyar közönség ellen! Hiszen azok hozzátartoztak a Jamboreehoz, szerves része voltak és nélkülök üres lett volna és csonka a Jamboree élménye!

De az én édesanyám nem kért senkitõl autogrammot, az öcsém nem másott be egyetlen sátorba sem, a hugom nem kacérkodott sem magyar, sem idegen cserkésszel és egyetlen rokonomnak vagy jóbarátomnak sem jutott volna eszébe, hogy elemeljen valamit az üresen hagyott japán táborból. És a te szeretetteidnek sem, úgy-e? És annak a sok-sok ezer cserkészszülõnek és cserkészbarátnak sem és a magyar vidék, magyar falu sok ezer képviselõjének sem. Õk eljöttek és negyven fokos melegben végigjárták az egész irdatlan sátorvárost, mosolyogtak a cserkészfiúkra és megdicsérték, ha azok valamit büszkén mutattak nekik; megsímogatták a Stubi fejét és pár kedves szót váltottak a Bandival és a Bélával; tapsoltak az arénán, aztán emléket vásároltak az üzletvárosban, aztán méregdrága árak mellett meguzsonnáztak és vacsoráztak a vendéglõben és meleg szívvel mosolyogták végig két altábor tábortüzét. És a végén olyan fáradtan vonultak a villamoshoz, hogy csaknem úgy kellett vinni és támogatni õket. És másfélórai várakozás után végre villamosra kapaszkodtak, és mikor mi már régen vígan aludtunk a sátorban, õk még mindig valahol a rázós pesti villamoson bóbiskoltak hazafelé utaztukban, vagy a zsúfolt éjszakai vonatokon küzdöttek az álommal . . . És ha megkérdezed õket, mind azt mondja: gyönyörû volt a Jamboree, éljenek a magyar cserkészek, akik olyan szépen megrendezték mindent.

Hát mondjátok, ez az a szidalmazott közönség? Hát nem végtelen szeretettel és hálával kell megcsókolni annak a drága sok édesanyának és édesapának a kezét, aki ezt a tortúrát a fia kedvéért nevetõ arccal végigcsinálta és emellett mély, tiszta szemmel meglátta a világtábor minden értékét és szépségét? Hát õk nem cserkészhõsök, igazi hõsei a gödöllõi Jamboreenak?

Igen ám, de mi van azzal a bizonyos közönséget regulázó szigorú napiparanccsal?

Hát az van, ami volt Kopenhágában és volt Birkenheadban is. Hogy a világváros közelében megrendezett cserkésztábort elözönlötte a világváros szemetje is, mert az is meg akarta keresni ott a maga bûnnel öntözött kenyerét. És ezek az autogramm-hiénák, ezek a tábortüzek kokettjei, ezek a cserkészek terhére esõ látogatók, ezek az elhagyott sátrak fosztogatói. Akik éppen úgy megjelentek a dán Jamboreen Kopenhága utcáiból és az angol világtáborban Liverpoolból, a nagy kikötõből. Akik részére — emlékeztek-e rá? — százával irtuk Arrowe-Parkban az autogrammokat, ha az amerikai tábor irányába vitt az útunk, és akik a skót-magyar tábortüzeknél ép úgy, mint mindenütt árnyékot, a sötét tónust a Jamboree szép fiatal arcán.

Fiúk, vegyétek észre, hogy a magyar közönség viselkedése elõtt le kell vennünk a kalapot. Uri nép vagyunk és nagyon melegszívû nép; ezt érezték és ezt dicsérik most cikkekben és levelekben világszerte a cserkészvendégeink. A dán Jamboree látogatóit nem láttam, de az angolban pl. nem találtam annyi melegséget és családiasságot, mint a gödöllõi tábort felkeresõ sok-sokezres tömegben. — Ami panasz volt, azt a pesti utca és a pesti alvilág beszûremkezett képviselõi okozták. És ezek sem voltak rosszabbak, mint Birkenheadban a liverpooli alvilág alakjai. Az idegen cserkész, aki résztvett az angol Jamboreen is, legfeljebb azt mondta: No, a hiszterikák és a csibészek Budapesten is csak olyanok, mint Angliában. Ezt nem mentségükül hozom fel a mi fõvárosaink rongy embereinek, hanem vigasztalásul azok számára, akik attól félnek, hogy a „közönségünk" viselkedése elrontotta a magyar renomét külföldön.

Ne engedjétek bántani a magyar közönséget! Élesen különböztessétek meg mindig a látogatóktól, szívünk minden szeretetével és hálájával köszöntött édes véreinktõl az utcák szemetjét. Ezt szidhatjátok. De a cserkészbarát-közönséget senki ne merje egy szóval sem bántani! Mert mi védjük meg õket, mi, a gödöllõi Jamboree magyar cserkészei!

Koszter atya.

Az emlékezés langja.

GIMNÁZIUM MAKÓN.

Buday Gézának.

Szívedben röpke perc alatt
az ifjúságod átszalad.

Bár halvány már és megkopott,
eszedbe jut diákkorod.

Mosolygó, vidám cimborák
s hol ültél annyi éven át,

a pad, mely tört már s megrepedt
s belé van vésve még neved.

A pódium, hol átkozott
verejték lepte homlokod,

mikor meg kellett fejtened
egy rémnehéz egyenletet.

Csak álltál ottan csöndben és
nem hangzott még a csöngetés.

Csak nézted búsan, szótlanul,
amíg a mord professzor úr

kaján örömmel rádlesett
s könyvébe írta négyesed.

Eszedbejut az udvaron
a sok játék, a futballon,

a longaméta és csudás
háromszázméteres futás.

Pont ötkilós a vasgolyó,
te voltál legjobb súlydobó,

de hogyha néha kelletett,
repültél át a léc felett.

S eszedbejut egy drága, szép
homályba tûnõ lánykaképe.

Eszedbejut, jaj, annyi sok
emlék, megannyi kis titok,

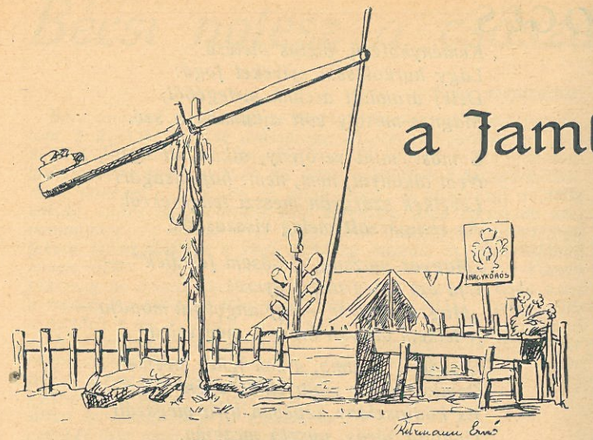
hogy elfelejted, már bizony
lehullt az ifjúság-szirom.

Fájó gyönyörrel, útrakész
öregdiák, a multba nézz

s amíg fölzeng egy régi vers,
ne fájjon, hogy csak sírni mersz! . . .

Csanádi János.

Mi van a Jamboree-tarisznyában?

Emlékeztek-e még a zsebtükörre?

Játék közben az egyik fiú véletlenül megrúgta a másikat s az fájdalmában dühösöen rontott neki a társának. Kibékítettem õket, tehát a haragnál nagyobb baj nem történt. Csak azt sajnáltam, hogy a tarisznyában nem volt egy zsebtükör, mert akkor a kis haragos elé tartottam volna, hogy így is lássa magát. Én azt hiszem, még senki sem nézett feldúlt arccal a tükörbe. Az én cserkésztestvérem is csodálkozott volna azon, hogy a tükörbõl nem cserkész néz vissza rája. Továbbá még azt mondtam volna: nézd, így állsz te a cserkésztestvéred elõtt! Fiúk, határozzuk el, hogy mindig meglessük önmagunkat s ha hibát látunk, küzdeni fogunk ellene. Tudjátok, igazában úgy volna jó, ha a parancsnoknak nem kellene sokat figyelmeztetgetni és én úgy képzelem el az igazi magyar cserkészt, hogy elsõsorban önmagát neveli, ha látják, ha nem látják.

Megindultam körutamon s a forgalmi rendõr mellé értem. Nagy munkában volt, alig bírta már emelni a karját. Egy bácsi két kis malacot hajtott melléje:

— Mondja csak cserkészrendõr úr, hol adhatnám el a malacaimat?

— Nem tudom bácsi — válaszolta a meglepett rendõr —, kérdezze meg a faluban. — De alig adta meg a választ, máris egy szörnyen gondterhes arcú fiatalember szólította meg.

— Kérem, én a Karcsit keresem.

— De melyik Karcsit és melyik csapatban van?

— Nem tudom én azt és bizony a vezetékneve sem jut hirtelen az eszembe.

— Na, gondoltam magamban, akkor legjobb lenne, ha az anyakönyvvezetõnél kezdené a nyomozást — s a rendõr még mindig türelmes és udvarias volt. (Azért ezt ne könyveljétek el volt rendõrök mindnyájatoknak szóló dicséretként, mert bizony ti is sokan tanulhattatok volna ettõl a társatoktól.) A fiatalember meg elindult szellemes kérdésével csapatról-csapatra, másokat is boldogítani. Közben a táborkapukon házszámot keresett. De hagyjuk magára, mert talán még most is ott bolyong Gödöllõn és keresi a Karcsit. Nekem most okosabb dolog jutott az eszembe:

Ugy-e emlékeztek a sok szép táborra és kapukra? Két csoportra lehet osztani ezeket az építményeket. Voltak Jamboree-építmények és tábori építmények. Pld. a finnek konyhája (ki látta?) Gõzzel fõzött és talán még gramofonozni is tudott Jamboree-alkalmatosság volt. Viszont a táboruk és különösképen a „sauna" igazi tábori építmény és nomád tábori fürdõ volt. Szerintem, nemzetközi cserkész-patentet érdemel. Egyszerû megcsinálni. Kb. 60 cm magasra kõdarabokat úgy kell felhalmozni kemenceszerûen, hogy alatta tüzet lehessen rakni a kövek átizzítására. Amikor a kövek áttüzesednek, a sauna fölé épített sátor tetejét (öreg ponyvadarabokból is ki lehet szabni) be kell csukni. A fürdõzõ egy kis székre vagy padra ül a kövek mellé és elõre elkészített veder vízbõl pohárral vagy más merõ alkalmatossággal annyit locsol a kövekre, amennyit az izzó köveken gõzzé alakult vízbõl, tehát gõzbõl kibír. Közben vékony nyírfavesszõ köteggel gyengén ütögetni kell a testet, akkor a pórusok jobban kinyílnak és megtisztúlnak. Az olcsó sauna kevés vízzel is használható, tehát vízszegény vidéken is lehet fürdeni vele. A sauna a finn népek õsi fürdõje. Nyáron nemcsak a táborban, de különösen az iparos csapatok otthona udvarán is érdemes lenne felállítani. Az egyszer hevített kövek sokáig tartják a meleget s a fürdõt egymásután, de egyszerre is többen használhatják.

A mentõk õrhelye volt.

A legigazibb tábori építmények bicskával, zsineggel, kúszó indával készültek. Volt sok igazán táborszerû magyar építmény is, mégis az egyik legtáborszerûbb kapu és kerítés az eszteké volt az elsõ altáborban. De igazán szépek voltak a különösen díszes, fõleg magyar kapuk, mint Jamboree építmények s a kézügyesség remekei. Ezek, mint ipari munkák bírtak értékkel.

Errõl jut eszembe, hogy jó volna, ahol még nincsen, az otthon sarkába egy munkaasztalt vagy gyalupadot felállítani s a rossz idõ beálltával minden szépet és hasznosat készíteni, mondjuk egy karácsonyi kiállításra, hogy a jövõ nyárra megint legyen pénz a táborozásra. No meg a munka örömért is érdemes. Ha sikerül valamit elkészíteni, akár csak egy egyszerû fakanalat is, meglásd, Te is úgy leszel vele, hogy az elsõ siker további munkára biztat s majd egymás után készülnek a dobozok, játéksárkányok vagy kis repülõgépek. Persze jó volna a télre egy terepasztal is, hát még egy bábszínház! No, de a tél még — reméljük — messze van s még sok szép õszi napban lesz részünk. Addig gyerünk ki a terepre cserkészjátékot, õrsi akadályversenyt, nyomolvasást gyakorolni. Azt mondod, hogy a Te tarisznyádba van belerakva ilyen, hát lássunk csak egypár õrsi akadályt:

Egy õrs, vagy két-három fiú elõre megy elkészíteni az akadályokat. Hazulról kiindulva nyomok után kell haladni a versenyzõ õrsnek. Nyomok lehetnek: lábnyom, füvön csomókötés, frissen letört vesszõ — úgy, hogy a törés mutassa az irányt, — száraz fû vagy szalmacsomó bokorra, zöldágra kötve vagy más növény levelébe szúrva. Két-háromszáz métert lehet így haladni, de a nyomok ne legyenek túl sûrûn. A jeleket mindenki feljegyzi a jegyzõkönyvébe s a nyomokhoz nyúlni senkinek sem szabad, azokat eltakarítani az utolsó õrs egy tagjának kötelessége.

Második akadály: az utolsó jel „levél elrejtve . . . lépésnyire" a levélben lehet ilyen feltevés: nagy zivatar rohamosan közeleg, gyorsan sátrat verni, (esetleg egyszerûen körül árkolni) azután a jeleken tovább a harmadik akadályig.

Harmadik akadály: ott talált beteget rögtönzött hordágyon elvinni 50—100 méter távolságra az elõzetesen nyujtott elsõ segély után. Ott további nyomokat keresni.

Negyedik akadály: alkalmas helyen különbözõ távolságokra eső szalmakazal, erdõsarka, gémeskút, bokor, ház, stb. távolságának a becslése.

A becslés után a nyomok további akadályig vihetnek, ahol megint alkalmas terephelyen, tûzmentes helyen mindenkinek külön kell valamilyen egyszerû ételt fõzni, mosogatni, fõzési hely nyomait eltakarítani stb. Készítsetek magatok további akadályokat és számoljatok be, hogyan sikerült a verseny.

Az én tarisznyámban még sok mindenféle akad, de úgy hallom, Te is gyüjtöttél valamit, hát changeljünk. Várom az írásaidat.

Ede bátyátok.

EPILOGUS

Ó, Jamboree, forró, varázsos álom . . . !
A lomha eső halkan permetez,
A lucskos földön nyomát sem találom.
Elmúlt . . . eltűnt . . . Ki mondja meg, mi ez?

Lehullott némán sátorezrek szárnya,
A fűre lankadt, mint beteg madár . . .
Nyomát a lábam mindhiába járja . . .
Letört gallyak, kopott fű, barna sár.

A puszta tájat nézem, egyre nézem,
Nehéz sóhaj párája fojtogat:
Hát ez is elmúlt, elomlott egészen?
Hangos tüzéből semmi sem maradt?

— — — — — — — —

Hallgass panasz! Hiába sír a zápor
És csüggedeznek a gyarló szemek:
Fiúország, a néma cserkésztábor
Győzelmet ünnepel és nem temet.

Mert itt van, itt van minden láthatatlan,
Akik elmentek, itt vannak velünk,
Rabul ejtette mindörökre őket
Keménykötésű lélekkötelünk.

Keménykötésű, biztos ölelésű
Lágy hurkolással szíveket fogó:
Delej áramlott arcunk melegéből,
Mágnes-mosoly volt ajkunkon a szó.

S most mint verőfény, alkonyati égről,
Nem alkonyat, nem, nem: hajnalsugár! —
Levélkék szárnyán messzi tengerekről
Az elsugárzott meleg visszaszáll.

„Magyar igazság, el sosem feledlek" —
Írja ezt egy francia gyerek.
„Magyar testvér — egy angol fiú mondja —
A lelkem ott van most is még veled."

S száll a galamb, a sok fehér levélke
Romlott világ viharfelhős egén
És ködfoszlány képében újra megszáll
Gödöllő sáros, puszta mezején.

És lombhullásban, eső cuppogásban
Uj dallam kél a pusztaság felett:
Cserkész-világ-hit, cserkész szent reménység,
S mindent legyőző cserkész-szeretet.

Harangi László.

KÜLFÖLDI VISSZHANG

Külön-külön mindegyikünknek megvan a maga véleménye a Jamboreeről. Bennünk, csapatunkban, hozzátartozóink körében kialakult valamilyen vélemény, de kétségtelen, hogy mindegyikünk arra is kíváncsi, hogy a Világjamboree külföldi résztvevői milyen érzéssel és milyen véleménnyel tértek vissza hazájukba.

A Szövetségbe most egymásután kezdenek jönni a levelek, külföldi folyóiratok és újságcikkek, amelyek e téren tájékozással szolgálhatnak.

Szószerinti fordításban közlünk néhány kivonatot, mindig bevezetésül megjegyezvén, hogy ki írta.

Dr. Tadeusz Strumillo, a Nemzetközi Komité új lengyel tagja: „Szívem szerinti szükségnek teszek eleget, amidőn a Jamboreeről hazatérve felkeresem soraimmal és kifejezésre juttatom ama munkásság feletti bámulatomat, amelyet Ön személyesen és Szövetsége végzett azért az ügyért, amely mindnyájunknak szívügye. Legszívélyesebb szerencsekívánataimat tolmácsolom a Jamboree csodálatos sikeréért."

Robert Ulrich, az osztrák kontingens egyik vezetője: „Kifejezésre akarom juttatni, hogy mindnyájan Gödöllőn mily végtelen jól éreztük magunkat és mennyire csodáltuk ezt az egyedülálló szervezést. A világszerte ismert magyar vendégszeretet a 25.000 cserkész mindegyikével szemben kifejezésre került. A szó legszorosabb értelmében minden kívánságunk teljesült, amelyet csak megsejthettek."

Kourkene Medzadourian, örmény vezetőtiszt, táborparancsnok: „A Jamboreetól való válás melankólikus érzése még nem hagyta el az örmény cserkészeket. Személyesen is fájlalom a Jamboreetól és kedves magyar barátaimtól való elválást. Ez a néhány sor hozza minden hálánk kifejezését Ön iránt és azokért a szívélyes megnyilvánulásokért, amelyeket irántunk tanusított. Mindennel nagyon meg voltunk elégedve s nyugodtan állíthatjuk, hogy a gödöllői Jamboreenak óriási sikere volt."

Teuber Imre, osztrák tb. főcserkész: „Sürgős szükségét érzem, hogy mindenekelőtt mégegyszer legőszintébb szerencsekívánataimat fejezzem ki a Jamboree jól megérdemelt, nagyszerű sikeréért. Csak olyan, aki — mint jómagam is — tudja, hogy mily mennyiségű legönfeláldozóbb és leghozzáértőbb munkásságot fordítottál e vállalkozás sikerére, képes érdemeidet megfelelőkép mérlegelni."

de Kergorlay, a francia katolikus cserkészszövetség külügyi főtitkára: „Meggyőződésem, hogy fiaink magyarországi tartózkodásukról a legjobb emlékeket fogják megőrizni. Az összes nemzetközi összejövetelek közül a maguké volt a legsikeresebb, előkészítése, keresztülvitele és mindenekfelett ama mód révén, amellyel vendégeiket fogadták."

Wurm Gusztáv, szlovenszkói országos főtitkár: „A mi embereink, de a vérbeli csehek is el voltak ragadtatva a Jamboreetól."

Ivan Scaramanga, a görög cserkészszövetség külügyi főtitkára: „Végrehajtóbizottságunk nevében, amellyel részleteiben közöltem a gödöllői Jamboreen történt testvéri fogadtatást, legmelegebb köszönetet tolmácsolok. Erről a világösszejövetelről feledhetetlen emékekkel távoztunk és mindig a legnagyobb örömmel fogunk visszaemlékezni a hazájában töltött gyönyörű napokra."

Guerin-Desjardins, a francia prot. cserkészszövetség ügyvezető elnöke: „Ki akarom fejezni elismerésemet mindazért, amit tartózkodásunk kellemességéért tettek. Magyarországnak és különösen fiatal nemzedékének eme „felfedezése" rendkívüli módon érdekelt, épúgy fiaik magaviselete és kedves mosolya! Nagyon remélem, hogy néhányat közülük jövőre francia táborokban láthatunk viszont. Nem szabad az ilyen kapcsolatoknak megszakadniok. Időközben jómagam tanulmányozni fogom történelmüket és népi szokásaikat."

Közli:
Dr. Molnár Frigyes.

A Iettek tábora volt.

Bécsi notesz a császárváros nagy napjairól

Bécs, szeptember.

Bécs ünnepel . . . A hajdani fényes német-római szent birodalom, a későbbi osztrák császárság büszke székvárosa, a „gemütlich" császárváros, amely a vesztett háború és az összeomlás után egy agyonnyirbált kis állam székhelyévé degradálódott, most ünnepel... A gyász és szomorúság, a gazdasági és lelki válság, züllés mélypontjára való sülyedése után keresi az utat önmagához . . . Állami létét köröskörül fenyegető viharfelhők fekete kavargásában a régi dicsőség napjait és históriájának hőseit idézi . . . 1683 szeptember 12 . . . Fontos dátum . . . Károly főherceg és Szobieszki János lengyel király egyesült hada ezen a napon mentette fel Bécset a török ostrom alól . . . óriási volt a küzdelem és a diadal. A rengeteg préda között zsákmányul esett a próféta zöld zászlója is... S Kara Musztafa nagyvezér roppant hadserege széjjelverve, vad futásban özönlött Győr felé... Nemcsak Bécs, hanem Magyarország és a művelt Európa sorsa is eldőlt ekkor... Ennek az emlékét ülte most az újjászületését sóvárgó Ausztria...

*

A magyar zarándokok vonata berobog az Ostbahnhofra. Kendőlobogtatás, „heil, heil" . . . A perronon felsorakozott osztrák cserkészcsapat szabályosan tiszteleg és meghajtják a narancssárga-fekete lobogót... Háromnapos becsi időzésünk alatt sokszor találkoztunk a kedves fiúkkal: az eucharisztikus körmeneten, a schönbrunni tábori misén, a „Krückenkreutz" születésnapján, a szeptember 11-i fáklyás felvonuláson. Mindenütt kitűntek ritka fegyelmezettségükkel, és a vendég idegenek iránti kedves előzékenységükkel. A megújhodó Ausztria büszke lehet rájuk!

*

Délelőtt... Mintha ostromzár lenne és megint az ellenséges török hadsereg gyűrűzné körül Bécset, annyi most itt az idegen. Alsó-Ausztria, Karinthia, Tirol népe mind ide özönlött és egészen elvesznek a bennszülöttek a roppant sokadalomban. Csakhogy ezek nem menekülők, mint esetleg 250 év előtt, hanem ünneplő zarándokok. S rajtuk kivül itt vannak a szomszédos, baráti és sorsközösségben egybekapcsolt fiai is.

Az osztrák nemzeti és katolikus öntudat diadalmas fellángolásának napjai ezek... S minden csak előjáték a keddi főünnephez: szeptember 12 . . . A felszabadulás dátuma.

Pillanatnyi kétségünk támad: nem bolyongunk-e mégis ostromlott városban?!

Az elegáns Kärtner-strasse-n ugyanis csoportostul sürögnek-forognak a gyalogjárón a nehézléptű, bakkancsos tiroli férfiak, vállukon, kezükben az elmaradhatatlan puskával, vagy alabárddal. Egy-egy szálas, bozontos szakállú férfi múzeumba való fegyverével szinte festő ecsetje alá kínálkozik... Annyian vannak, hogy a finom közönséget minduntalan leszorítják az úttestre. De most senki sem bánja. Annyira magával ragadja az embereket a napról-napra forrósodó ünnepi hangulat... Blúzos, császárvadásztollas Heimwehr-legények is tucatostól helykélkednek.

Az egész környék hangos a rezesbandák muzsikájától... Szinte tízpercenkint újabb és újabb csapatok menetelnek végig dobogó, katonás ütemben a Kärtner-strasse-n, a Ringen. Pereg a dob, csattog-harsog a muzsika s ilyenkor mindig kigyúl a járda puolikumának lelkesedése:

— Heil Österreich, heil Dollfuss!

Ez a refrén a felcsattanó énekek végén. A járda és az emeleti ablakok közönsége együtt énekel a vonulókkal. Kendőket lobogtatnak, „Krückenkreuz"-os piros-fehér papirzászlócskákat lóbálnak. A gyerekek is. Mindenkinek van ilyen lobogója.

Most a „Csinom Palkó"... szilajodik bele a morajlásba. „Ah, die Ungarn"... futnak össze újra emberek. A magyarok vonulnak végig Bécs utcáin az ünnepi miséről jövet, amelyet Serédi bíboros-hercegprimás pontifikált a Karlskirche-ben... Az élen magyar zászlókat visznek, utána a vasutas zenekar játszik teljes igyekezettel.

— Heil die Ungarn!

Taps, éljenzés köszönti a magyarokat.

A Stefansdom magasbanyúló, köcsipkés tornyán ott leng a pápai és az osztrák lobogó. A kijárat mellett nagy tömeg csodálja Bécs ünnepi szenzációját. Két művészhajlamú, munkanélküli gráci fiatalember — mint a plakátjukon olvasható: „Zwei kunstbegeisterten Grazer Arbeitslosen" . . . — fadarabokból megcsinálta a milanoi dómot. Asztalon áll a fáradságos munkával, hozzáértéssel és türelemmel megalkotott munka, amely pontos, kicsinyített remek mása a milanoi híres dómnak. Nagysága 120×140 centiméter. Most az erről készített levelezőlapokat árulgatják.

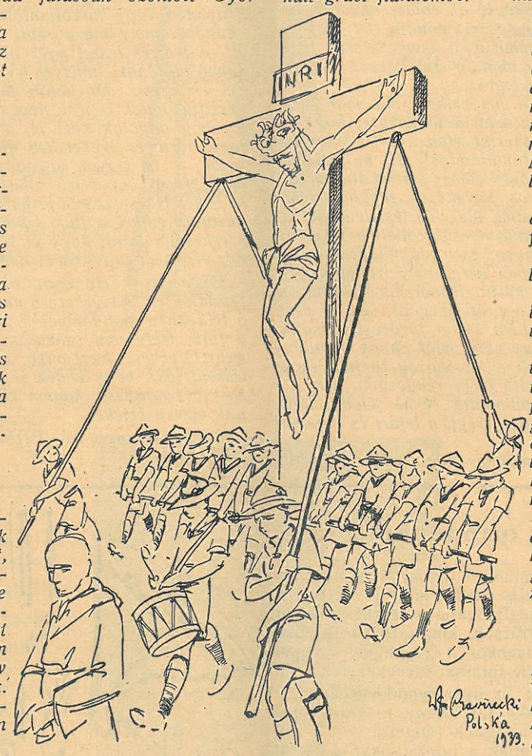
Valamit papirra jegyzek. Az egyik szőkehajú, húsz év körüli fiatalember hozzám lép:

— Griebl Fritz... Parancsol valamit?...

Amikor megtudja, hogy magyar iró érdeklődik a munkájuk iránt, igen szívesen beszél:

— Négy évig dolgoztunk ezen a társammal, Kurt Stasnyval... Az utóbbi időben éjjel-nappal, hogy felhozhassuk a jubileumi ünnepségekre... A levelezőlapokért bejött összegből húsz százalékot a katolikus sajtónak adunk... A többiből meg élünk... Valamit csak kell csinálni... Nicht wahr?...

Mosolyog. Szemében megcsillan a fiatalok törhetetlen buzgósága: Igen, valamit kell csinálni a válságok idején. Mi pedig — dolgozunk...

Az osztrákok legendás feszülete.

*

Magyarok Bécsben... A Dumbagasse az eukarisztikus körmenetre vonuló magyar zarándokok gyülekezőhelye. A vasutaszenekar a Hunyadi-indulót játssza és a körénk gyült bécsiek lelkesen „heil"-oznak... Milyen érdekesen ismétlődik a történelem... 1848 tavaszán is felzendült Bécs utcáin a vért pezsgetető induló, amikor Kossuth járt itt a feketeatillás magyar jurátusokkal...

Megindul a körmenet. Már a Ringen haladunk... Nyolcszáz magyar... Magyarruhás hölgyek nyitják meg a sort, a hűs szeptemberi estén piros-fehér-zöld lobogókat melenget a langyos szellő... Nemzeti színeink, amelyeket a következő napokon meghordoztunk a schönbrunni parkban és a Burg udvarán... Mellettünk párhuzamosan cserkészcsapatok vonulnak lobogó fáklyával. Már a komoran sötétlő Burg előtt haladunk, mikor felsír az ének:

— Boldogasszony anyánk...

Magyarok Bécsben, anno 1933... Bécsben, amelynek felszabadításáért nemcsak magyar vér hullt annakidején, hanem két magyar főpap: Szelepcsényi György hercegprimás és Széchenyi kalocsai érsek nagy anyagi áldozatot is hozott. Az ő tetemes pénzadományukból és eladott drágaságaikból fizették ki a városság hátralékos zsoldját és szerezték be a védelmi szereket... Ezért jogos: ha ott voltunk annakidején az áldozatban és küzdelemben, ott legyünk most az ünnep ragyogásában is!

Mihály László.

Egy öregcserkész-munkatárshoz

Nem, testvér, nem értjük egymást. Mert én az irodalomban is a cserkészúton járok, te pedig a Divat-utcán és a „Közvélemény-közön" bandukolsz. Ezek néha találkoznak, de abból eddig a cserkészetre mindig kár származott.

A Sajó-Hacsek-mókák a cserkészmentalitástól egészen távol állnak. Mi a humort a szellemességben, frisseségben keressük, nem ostoba ember értetlenségében és torzításában. A mi elvünk: az élet tele van humorral, csak szem kell hozzá, amely meglássa. Figyeld meg a két angolt: Jerome K. Jeromet és Wodehouset: ezek cserkészízű humoristák. Irásaikban nem találsz soha izléstelenséget, amelytől pedig a Sajó-Hacsek stílusú, útonútfélen található jelenetek hemzsegnek. Ne mondd azt, hogy ilyenhangú jeleneteiddel otthon a faludban nagy sikereket aratsz, hiszen a közönség-siker nem irodalmi fokmérő és ha nagyokat kacag is a közönség a Hacsek-tréfákon, azért ezek még nem irodalom és nem művészet. Elvégre az ember akkor is nevet, ha csiklandozzák, de utána mégsem mondja azt: Jaj, de jól mulattam! Mert nem kapott semmit és a nevetése csak fiziológiai kacaj volt. Az igazi humor mindig ajándékozó humor: derűsebb és nemesebb lesz tőle az ember.

Azt irod: „alkalmazkodni kell a helyzethez. Ma már megszűnt az elvek világa; ma, ha azt akarja az ember, hogy ne legyen egyedül, nem szabad elv szerint élnie . . ." Mondjad, kérlek, melyik cserkészcsapatban tanultad ezt? El ne felejtsd: a cserkészet forradalom. Az egészséges ember forradalma a századkezdő évtizedek clnyűtt, potrohos, kávéházas, idegbajos emberével szemben; a jó ízlés forradalma útszéli ízléstelenségekkel szemben; a derűs, mosolygós optimizmus forradalma világfájdalommal és blazirt spleennel szemben; és irodalmilag: a nemeset adó, idealista, nemzeti és lélekben keresztény irodalom forradalma a nemzetközi kabaré- és körúti irodalommal szemben. A cserkészirodalom nem veszi át a pesti jargont, sem a pesti utcák mentalitását; a színpadunk nem kér a fővárosi kabarékból, sem Hacsek és Sajóból; ép úgy nem, mint ahogy a tüdőnk hegyi levegőt kíván és nem igényli a kávéházak füstjét, és az idegrendszerünk az egészséges, tiszta férfit rendezgeti, nem kér a bűntanyák erotikumából. Egy pillanatig el ne feledd, hogy a cserkészet az új ember forradalma a régi, a lejárt és elkopott ellen. És a jövő azé, aki új!

Egyben igazad van. A negyedszázados cserkészet még eddig nem tudta újjáteremteni a magyar irodalmat és ha cikkekkel kopogtatsz bárhol, rendesen a „régi" világ embere fogad még. Ez azonban nem lelki szegénység, vagy értékes írók hiánya, hanem tisztán anyagi kérdés. Ha támadna mecénás, aki elővarázsolná és könyvekben, folyóiratokban közkinccsé tenné azt a sok értékes irást, amely ma a cserkészet-nevelte írók fiókjaiban porréteg alatt pihen (nincs piaca, mert nincs vevője), akkor nem kellene egy évtized hozzá, hogy átgyúródjék az egész magyar irodalom lelke és stílusa és könyvek, folyóiratok, napilapok az „új ember" lelkületét sugároznák.

Rossz a terved, hogy irodalmi munkásságodból akarsz megélni. Az irodalom ma egy-két felkapott és üzletileg is jól reklámozott írónak kalácsot terít az asztalára, a többinek azonban kolduskenyeret sem ad. Ha az életedet anyagilag az irásaidra akarod alapozni, akkor elvesztél az „új ember" számára, mert kénytelen vagy kiszolgáltatni a tolladat annak a pénzestarisznyának, amely ma a régi, beteg embertípus irodalma számára áll nyitva, és leszel gyér pénzzel fizetett kicsi kulija éppen annak a sajtónak, amelyet leveledben olyan nagy elkeseredettséggel emlegetsz. De akkor hiába akarsz közben-közben a cserkészifjúságnak is irni, nem találod el többé az ő nyelvüket. Aki tíz évig angolok közt él, a magyar nyelvet angol akcentussal fogja törni és éveket kell újra otthon töltenie, hogy visszanyerhesse — ha ugyan visszanyeri — régi zamatos „vazsmegyei" kiejtését. A kabaréíró sohasem fog a magyar fiúnak irni tudni és a két Hacsek és Sajó-jelenet között megpróbálkozol egy szép hazafias cikkel a fiúk számára, azt vissza fogja adni neked a szerkesztő azzal, hogy elcsépelt és közönséges; — mert a fiúk nyelvén nem tudsz mást adni, mint egy csomó általános frázist.

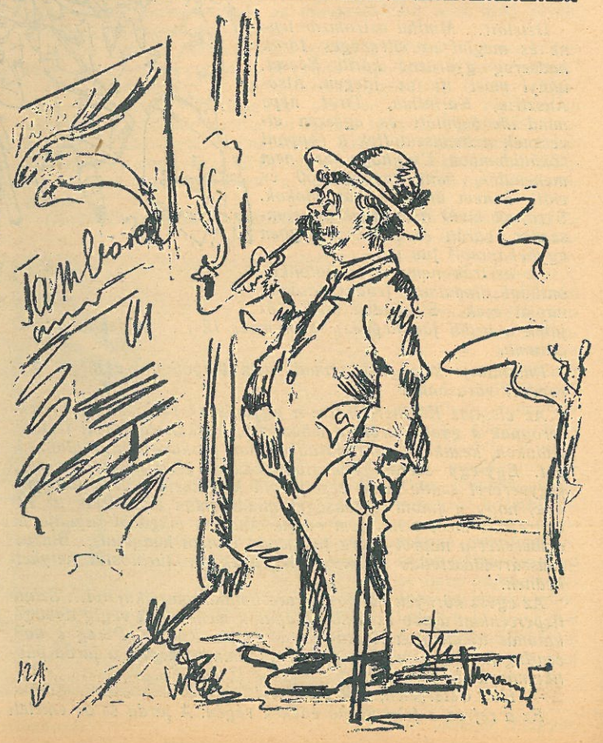
Megéretted? Ha igen, akkor olvass sokat, hogy a stílusod fejlődjék és kenyérkereső napi munkád után, ha úgy érzed, hogy a lelkedben mondanivalók pihennek, akkor ülj le és ird le őket a fiúk, testvéreid számára. Akkor tárt karokkal fogad a Magyar Cserkész, mert akkor nem hevenyében összecsapott gyenge irással jössz, hogy ennek segítségével üres tarisznyádba pár garast csörrenthess, hanem kincses tarisznyádból te adsz a fiúknak eleven értéket.

És akkor vagy író. Vérbeli, igazi.

Ölel a

Magyar Cserkész.

Nyár végén az otthonban.

Hát nyáron szünetel a cserkészmunka? Tábor után nem vagyunk cserkészek? — Pedig akkor is akad tennivaló. Vérbeli jó cserkész nem tanakszik sokáig, meglátogatja a cserkészotthont. Igaz, odabent füstös, kormos bográcsok, kimosatlan törlőruhák szemrehányó tekintettel várják. Ilyenkor a „gyengébb idegzetűek" gyors elhatározással és riadt futással menekülnek.

Van azonban fürge őrs, amelyik, ha ilyen rendetlenséget talál az otthonban, így gondolkozik: — Hát bizony itt rendet kell csinálnunk, pompás nagytakarítást fogunk rendezni. — És felgyűrik az ingük ujját és megtisztítják a bográcsokat, lekaparják a sarat a cövekekről, ásókról, csákányokról, megvarrják, kikefélik, összehajtogatják a sátrakat, s mindezt elvégzik egyik délután.

Másnap, lemondva a strandolásról, megint együtt az őrs, de akkor már az otthon ablakait tisztogatják, padlót surolnak, kilincseket fényesítenek, padok, szekrények festését javítják.

Harmadnap már mások is jönnek, nagyon csodálkoznak, hogy az idén nyár végén milyen szép az otthon és őket is megszállja a munkaláz, nekifognak a tábori képeket bekeretezni és a tábori emlékekkel az otthont feldíszíteni.

Igy az év elején a nyaralásból hazajövőket és az újoncokat barátságos otthon várja. Idegen cserkészt is bátran elvihetünk ilyen körülmények között az otthonunkba.

Mindez pedig csak akkor érdekes, ha minden fiú maga gyűrközik neki és nem várja a parancsnok úr, vagy az őrsvezető noszogatását. Az őrsnek is meg kell testületileg éreznie, hogy ilyen munkára nem vár parancsot.

A tisztaságtól ragyogó cserkészotthonokban, ahol a rend szinte mosolyog, ott lehet csak jó cserkészmunkát végezni.

Nosza fiúk és őrsök, úgy-e, a tietek lesz a legmosolygóbb és legragyogóbb otthon?

Jachan Géza, 585. Szeged.

Fényképezés — Jamboree-betegség

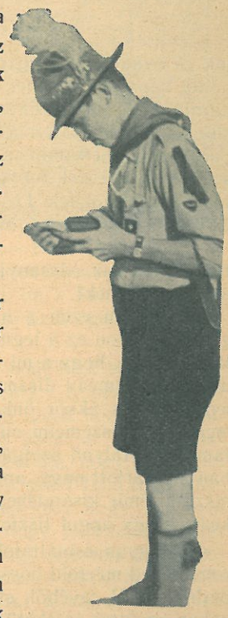

A gödöllői tábor jellegzetes vonásai közé tartozott a fenti járványos betegség. Aligha fogyaszthattak el valaha más cserkésztáborban annyi filmet, mint itt. De a megfelelő világítás sem hiányzott — sütött a nap bőven.

A táborban valóságos fotó-láz dühöngött. Minden cserkészfelszerelés nélkülözhetetlen tartozéka volt a gép. Kicsiny, nagy, régi, új, olcsó vagy drága, de ott volt. Fényképezett az apród, a farkaskölyök, a cserkész, fényképeztek a táborozók, a látogatók, a helybéliek, a delegátusok, az előkelőségek, B. P. és a svéd herceg — szóval mindenki. Persze legelől járt a nagy mozigép, előkelő autóján készítve a tábori hangosfilmet. Baden Powell is filmezett, bár ahol hozzáfogott, azonnal forgalmi akadály keletkezett. Igy a lengyelek teáján, melyet a delegátusok tiszteletére adtak, a táncolókat kezdte filmezni. Erre kialakult vele szemben egy csoport cserkészekből, kik meg őt fényképezték.

Utána újabb csoport alakult, melyet azok alkottak, kik azt fényképezték, hogy hogyan fényképezik a fényképező B. P.-t. Azután... de nem folytatom, mert a többit mindenki el tudja magának képzelni. Végül az egész térről kezdtek kiszorulni a táncolók, s mindenki fényképezőgéppel harcolt az összes többiek ellen. B. P. pedig csendesen kimenekült közülük...

Lord Hampton már a Nemzeti Nagytábor idejéből ismeretes hatalmas tükörreflexes gépével és hosszú teleobjektívvel dolgozott, nagy távolságból kapva le áldozatait. Némely hasonló módszerrel dolgozó cserkész azonban megjárta, mert közben őt is lekapták. Akiknek a föld színe alacsony volt, tribünök tetejére, tábortüzek pódiumaira vonultak fel, avagy néha létrák tetején kockáztatták testi épségüket. A szegény áldozatok pedig türelmesen állták sorsukat, csak épp „barátságos arcot" nem vágtak mindig. Külön regényt lehetne írni a sajtófotografusokról, akik félelmet nem ismerő bátorsággal néha a lehetetlent is megkísérelték.

Hiteles tényezők állítása szerint csak egy ember maradt mentes a fotóláztól. A *Mester* — Mártonka megmaradt továbbra is a ceruzánál s mint mindannyian tanui voltunk, a legnagyobb sikerrel vette fel a versenyt a fényképészekkel.

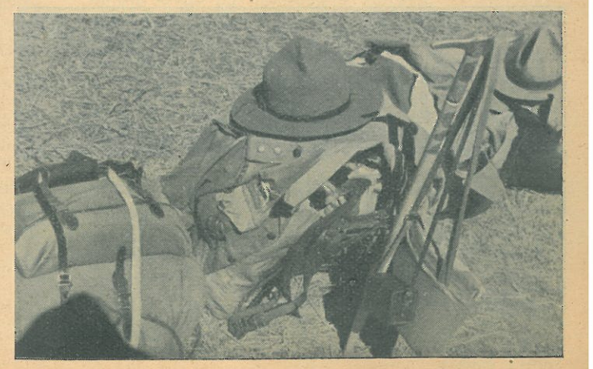
Kunfalvi.

Lesből fényképez.

Mártonka csak a ceruza mellett marad.

Minden cserkészfelszerelés nélkülözhetetlen tartozéka — a gép.

A NAGY PARÁDÉ

Lezajlott a Jamboreet megnyitó nagy felvonulás. A zászlók és nyakkendők, egyenruhák és népviseletek tarka színeitől káprázó szemmel, fülében a különböző nációk zenekarainak a muzsikájával, szívében őszinte meghatódottsággal, hatalmas seregekben tódul a közönség a táborkapuk felé. A két hatalmas Aréna-híd deszkái ropognak, nyöszörögnek tízezrek robogó lépései alatt. A korláthoz lapultan állok és fülelek. Lesem a megjegyzéseket. Az arcokat. Gyüjtöm a színeket a másnapi tábori újsághoz...

— Gyönyörű volt! — magyarázza egy húsz év körüli fiatalember az édesanyjának. — Jövőre magam is beállok cserkésznek!

Eltűnődtem ezen a hirtelen támadt lelkesedésen. Mire gondolt vajjon ez a legújabb barátja a cserkészetnek? Talán azt hitte, hogy a mi mozgalmunk nem más, mint csinadratta és kemény díszmenet és huj-huj-ordítás és zászlólengetés? És akkor önkéntelenül egészen más kép jelent meg a lelki szemeim előtt. A Dzsungel könyvében olvastam, a „Királynő szolgái" című fejezetben, ahol az Indiában megtartott nagy, angol katonai parádé végén az afganisztán emir kíséretéhez tartozó öreg törzsfőnök faggatni kezdett egy angol tisztet:

— Hogyan csináltátok ezt a csodálatos dolgot? A háromnegyed mérföld hosszú, nyílegyenes, kemény falat, emberből, lóból, tevéből, elefántból, ágyúból? A harminc zenekar együttes játékát?

— Parancs volt — felelte a kérdezett — és mindenki engedelmeskedett. Az öszvér, ló, elefánt a hajtójának, a hajtó az őrmesternek, az őrmester a hadnagynak, a hadnagy a kapitánynak, a kapitány az őrnagynak, az őrnagy az ezredesnek, az ezredes a brigadérosnak, a brigadéros a tábornoknak, a tábornok az alkirálynak, az pedig a királynő szolgája.

— Bárcsak így volna ez Afganisztánban is! — sóhajtott a főnök. — De nálunk mindenki csak a saját akaratának engedelmeskedik.

— Azért kell aztán a ti emireteknek, akinek nem engedelmeskedtek, idejönnie és alázatosan átvenni a mi alkirályunk parancsait.

Ugy bizony! Az Aréna-beli nagy parádé is azért sikerült olyan szépen, mert a magyar és külföldi cserkészek húsz-huszonöt év alatt megszokták, hogy engedelmeskedjenek a kapott parancsnak. Mielőtt tehát parádézhatnánk és kiérdemelhetnénk a közönség lelkes tapsait, Kormányzó urunk és más nagyok elismerését, meg kell tanulnunk, sokszor kemény iskolában, őrtállással, mosogatással, viharban postáramenéssel, kirándulásból, játékból való kimaradással azt, amire az egész cserkészet fölépült, a hetedik törvényt:

„A cserkész föllebbvalóinak jó lélekkel és készségesen engedelmeskedik."

A cserkészet kis társadalom és nem lehet meg engedelmesség nélkül. Hiszen a társaságban élő állatoknak is vannak vezetőik. Gondolj csak a vándormadarakra, hangyákra, méhekre. Emlékezzél Akelára, a szioni farkasok szürkebundás vezérére. Vezetőt választ a legutolsó rablóbanda is, de a kisfiúk is, ha játékra összeverődnek, kapitányt választanak és engedelmeskednek neki (persze, csak addig, amíg nekik tetszik). Miért? Mert ösztönszerűen megérzik, saját bőrükön tapasztalják, hogy abból semmi jó nem származik, ha mindenki a maga feje szerint indulna. Egyetlen sátrat se tudnátok fölverni, ha például mindenki csak a rudazatot akarná emelni, vagy pedig egyik ide, másik oda veregetné a cövekeket.

Vezető tehát kell. De ha vezető van, akkor engedelmességnek is kell lennie. Az olasz balilláknál — láthattátok őket a Jamboreen, mint vendégeket — az engedelmesség törvénye így hangzik: „A balilla gondolkodás nélkül engedelmeskedik föllebbvalóinak és a Duce-nak". (A Duce — ducsé-nak olvassák — nem más, mint Mussolini, Olaszország újjáteremtője, miniszterelnöke.) A mi VII. törvényünk szelídebben hangzik, pedig többet mond.

Gondolkodás nélkül lehet fogat-csikorgatva is engedelmeskedni. És duzzogva, morogva. A cserkész azonban jó lélekkel engedelmeskedik. Ehhez megértés, megbecsülés, bizalom és szeretet kell a vezető iránt. Meg kell értened, pajtás, hogy valamennyi cserkészvezető engedelmességből parancsol. Engedelmeskedik a saját föllebbvalóinak, a Szövetségnek és legfelsőbbfokon a törvénynek. Ebből a megértésből, meg a vezetődnek jól ismert jelleméből fakad a bizalom. Ugyan melyik cserkész föltételezi az őrsvezetőjéről, rajtisztjéről, vagy parancsnokáról, hogy rosszat akar neki, vagy pedig azért parancsol, hogy bosszantsa?! Gondolkozom rajta, mennyit köszönhetek vezetőimnek, akik annyi szabadidejüket feláldozzák, hogy nekem egészséges, lelket nemesítő szórakozást teremtsenek és ha egyébért nem, ezért teljesítem rendelkezésüket.

Az ám, teljesítem, de hogyan?

Készséggel!

Más szóval: azonnal, szívesen, a lehető legjobban.

Azonnal. Mert annak a vezetőnek nem káptalan a feje, hogy órák hosszat nyilvántartsa, mit is parancsolt és kinek. Az már a te becsületbeli ügyed. Vállaltad, tehát elvégzed mindjárt, nehogy feledésbe menjen.

Szívesen. Ha tudnád, mennyire fáj nekünk, amikor az az egészséges, macska-izomzatú fiú, aki a játékban, gazembereskedésben olyan fürge, mint a gyík, beteg légy módjára, nyögve, kelletlen arccal tápászkodik fel és valami

Lord Hampton nagy tükör-reflexes gépével.

Amikor még így énekeltünk.

láthatatlan ólomkölöncöt vonszol a lábán, amikor a parancsot teljesíti. Pedig saját magát is megkárosítja amellett, hogy gazdájának megkeseríti az életét. Mert a fürgén végrehajtott parancs csodálatos öröm forrása.

Lehető legjobban. Tehát ésszel, nyitott szemmel és azzal az elhatározással, hogy jó munkát végzel. Például — szokás szerint — szerszámok hevernek szerteszét a táborban. Ásók, csákányok, fűrész, kalapács... Azt mondja Miki bá': Eredj és vidd be a szerszámokat a raktársátorba! Erre te felmarkolod a kezed ügyébe eső néhány darabot, de nem tennél a világért se két lépést, hogy megnézd, vajjon a hátrább lévő sátrak mellett nincsen-e szintén heverő szerszám. Ez komisz napszámosmunka, nem cserkész-engedelmesség, tudod-e?! — Vagy: azt mondom: szedd föl azt a papírszemetet, fiam! És erre te a világ legtermészetesebb hangján jelented, hogy „nem én szórtam el!" Mintha azt valaki kérdezte volna! Avagy az engedelmességgel bárminemű összefüggésben volna!

De hát mi az a titkos valami bennünk, ami azonnal felüti a fejét, ha valami parancsot kapunk és súgja, rikoltja: Ne tedd!! — Megmondom: a gőg! A bukott angyalok „non serviam!", „nem szolgálok" csatakiáltása. A magyar emberben meg éppenséggel jó nagy adaggal van belőle. Elég Muhi és Mohács felé mutatnom. De a cserkész a faji hibák tervszerű kiirtását, megnemesítését is föladatai közé iktatta ám! Nekünk tehát ki kell magunkból pusztítani a lázadásra késztető sárkányt. Mivel? Apró önmegtagadásokkal. Megengedett dolgokról való önkéntes lemondással. Napirendünk kegyetlenül pontos megtartásával. Egy falás csokoládénak másnapra való eltevésével. A legérdekesebb könyvnek a fejezet közepén, vagy pont a gyilkosság előtt való összecsukásával.

A másik orvosság se kutya! Kétféléből keverendő. Egyik a magunk tökéletlenségeinek a megfigyelése. A másik a szülők, föllebbvalók, vezetők jó oldalainak észrevevése és értékelése. Nem olyan egyszerű a dolog. És sokszor keserves. De tudok egy igen jó igazmondó tükröt: a veled egykorú gyermek Jézus rádszegezett tekintetét. Próbáld csak meg, bizonyára nem bánod meg, amiért megfogadtad a tanácsomat.

Végezetül még három dolgot!

Nehéz akkor engedelmeskednünk, ha hiba van a vezetőben. Ha nem tudod megbecsülni, mert komolyan „olyan". De engedelmeskedned akkor is kell, ha a parancs jó. Hiszen a százéves bornál se nézik, hogy az üvege poros, pókhálós!

Viszont bűnt parancsolni még a szülőknek sem szabad. Jellemes fiúknak ez sokszor probléma. „Elmész a Stanci néniékhez és megmondod, hogy nem tudok hozzá elmenni, mert nagyon fáj a fejem!" Ezt az üzenetet kell például átadni egy cserkésznek, aki igen jól tudja, hogy a fejfájás csak kitalált kifogás. Mit tegyünk ilyenkor? Igen nagy tisztelettel bár, de határozottan kijelentjük, hogy ezt nem mondhatjuk, hiszen megfogadtuk, hogy feltétlenül igazat mondunk mindig. És megkérjük, hogy ilyesmit ne kívánjanak tőlünk, mert félünk, hogy máskor majd magunk is kifundálunk valami efélét, ha szorul a kapca és annak Anyus (vagy már aki) biztosan nem örülne. Hanem tetszik tudni, inkább azt mondom, hogy ma semmiképpen sem tudunk erre a látogatásra időt szakítani (aminthogy igaz is: inkább akármire!), de talán más alkalommal. További példák már inkább az első törvény megbeszéléséhez tartoznak.

Ne felejtsétek el, hogy az engedelmességet jó fiatalon megtanulni. Mert a kenyérkereső, felnőtt ember élete nem egyéb, mint folytonos alkalmazkodás, engedelmeskedés mások, nagyon sokak akaratához. És aki akkorra nem tanult meg hajolni, az bizony törik. És keserűséggel tölti meg a saját életét.

Rajta tehát: jó lélekkel és készségesen!

Velősy Elek.

ÉNEK A NAPBA

Ember, emberek...
Valamit most mind visz
a kézben, szívben, vérben. —
Virágot és vágyat visz
a kézben, szívben, vérben.

Egyiké vánnyadt, sápadt, színemúlt,
Benne nincs lét, rajt emlék megfakult,
neki ilyen van, így megy előre.

Másé dús, virágbaborult élet,
Csodatermő virágbimbóból érett,
neki ilyen van, így megy előre.

S mind megy, megy, hogy boldogságát megkeresse.

Ember, emberek!
Hová lesz vágyatok, virágotok,
mit visztek a kézben, szívben, vérben?
Ember, emberek,
hiszen a földön hiába minden,
földön testté lett boldogság nincsen.

Ember, vidd fel virágod a napba!
Emberek,
fogjatok minden vágyat marokba,
s röpítsétek égnek, hogy híd legyen.

Emberi sorsot Istennel kell megbeszélni,
mindent megbánni, mindent neki adni, mindent tőle [kérni,

Őbenne él a vágy, a virág.
Ember, emberek, benne van
a fájásig hajszolt boldogság.

Dénes Tibor.

CSERKÉSZFIÚK ÍRÁSAI.

Kaleidoszkóp.

Szépen, színesen ereszkedett le az ősz nálunk is. Lopva jött. Először csak itt-ott tünt fel egy-egy piros levél s alig telt el egy-két hét, máris csupa szín lett a hegy s az erdő.

Mintha pajkos őszi tündérkék festették volna tarkára az erdőt, gyönyörködve a sok tobzódó színben.

Allok az őszi erdőn. Nincs itt más, csak a csend. Figyelek A kő alatt vígan zöldel még az édestövű páfrány.

Általános készülődés vehető észre, amit nem árul el zaj csak érzi az ember, hogy itt nem haldoklóval áll szemben hanem csak csodálatos pontos és bölcs erővel . . .

Te vagy ez Ősz! Azt mondják, haldoklik a természet. Nem egészen így van. Csak magábaszáll . . . Leveti a ruhát, amit egy nyáron át hordott, eldobja magától a díszt, a pompát és csupaszon marad a Teremtő előtt, mint a megtért Tékozló . . .

Még egy utolsó csókjáért a Napkirálynak felveszi magára színes palástját s ezt olyan szomorúan hullatja le, mintha haldokolna . . . Farsang után húshagyókedd.

Előttem a farkascseresznyebokron lakmározik a feketerigó Nézem csöndesen. Csak a szeme finom szegélye, meg a csőre aranylik ki fekete tollazatából. Még jól érzi magát, hiszen a Tél még messze van s ő télire is nálunk marad. Megmozdulok. Rámnéz furcsán, féloldalt, azzal már repül is figyelmeztető szóval, hogy hallják meg a többiek is.

Nem törődik a figyelmeztetéssel a piciny „őszapó". Pontosan előttem ugrál. Nincs megállása. Kicsi ősz feje olyan, mintha a gondok fehérítették volna be. Bizony néki is sok gondja van. Talán azért töri magát még most is, mert várja otthon az éhes kis sereg. Szapora nemzetség az övék. Van úgy, hogy négy fészekaljat is felnevel egy évben, ami 48 fiókát jelent.

Haza indulok. Az igazi őszből a hamis őszbe, ahol a csendes szilenciumokon régi, nyári élmények fáradtan kísértenek s ahol az őszt csak vágyhervasztó évszaknak nézik.

A hegyoldalban szüretelnek. Istenáldotta hegyaljai tőkék termését szedik. A tiszta őszi levegőben áhitatos csend lett egyszerre. Nincsen itt semmi érzelgősség. Nincsenek halott emlékek s őszi melankólia, csak a nyári természet öltözik vezeklő csuhába, várva a Tél fejedelmét, ki lassan megérkezik majd hozzánk hó-lován.

Oravecz Lajos, 234. cs.

HUGOMNAK.

(Szeretettel születésnapjára).

Óh, bárcsak maradhatnál örökre így:
Mosolygós arcú hófehér leánynak,
És ne tudnád meg, hogy elmúlik minden,
Hogy álmok, remények mind sírba szállnak.

Csak kergesd álmaid szép pillangóit,
Örök tavaszban, hol még szép az élet.
S a tündérország csodaszép kertjében
Angyalok serge játszadozzék Véled.

Piciny szívedhez bánat sohse érjen,
Lelked maradjon mindig hófehéren,
Üde ajkadon kacagjon az ének,
S ne tudd, hogy búcsú, szenvedés az élet.

Óh, bárcsak maradhatnál örökre így;
Mosolygósajkú, ártatlan virágnak,
És ne tudnád meg, hogy elmúlik minden,
Hogy vége lesz tavasznak, ifjúságnak.

Nagy Lajos 910

Tetemre hívlak

magyar cserkész, minden százból egy talán a Jamboreen megcsúfolt cserkésztörvények nevében!

1. törvény. Te voltál az, aki „lekéstél", mikor a törzscsapat elindult s napokkal később értél fel a munka színhelyére. Parancsnokodnak azt mondtad, hogy gyalog jöttél fel, holott Pesten töltöttél több napot rokonaidnál.

2. Ott voltam, mikor mint fetter magadból kikelve szidtad feletteseidet, mert a kontingens kissé megkésve kapott meg valamit s ahelyett, hogy diplomatikusan magyarázkodtál volna, efféle kockáztattál meg: „Hát ez a..... — magyar barátság . . .!" Tudod-e, hogy sok civil tolmács cserkészszerűbben járt el?

3. Az arénatéri nagy francia bemutató szereplői ott dideregtek a hűvös esti szélben színpadi dresszükben. Te ott voltál kabáttal, körgallérral s egy civil úr figyelmeztetett, hogy talán a körgallért oda kellene adni a didergő cserkésztestvérnek.

4. Melletted álltam, mikor mint repülőtéri jegyszedő tiszteletlen hangon kérted egy parancsnok bátyádtól a jegyét s mikor az az imént szabályszerűen megváltott jegyét felmutatta, érthetetlen módon, csakhogy belétköthess, nem fogadtad el és ismételten, minden tiltakozása ellenére hazugsággal és jegycsalással vádoltad meg nagy hangon, igazságtalanul.

5. „Legexotikusabb" testvéreidtől kérlelhetetlenül és kiváltságos helyzeted fitogtatásával zavartad el a legszerényebb civil látogatókat is, hogy annál zavartalanabbul zavard őket erőszakos csencseléssel, autogramm-kéréssel.

6. Egyik magyar tábor mellett egyszer furcsa „fagombát" találtam. Közelebb menve veszem csak észre, hogy a vélt gomba nem más, mint moslék, melyet valaki araszos széles és ujjnyi vastag gyűrű alakjában mázolt rá a fára. Nem te voltál az?

7. Te voltál az, álcserkész, aki szó nélkül faképnél hagytad munkahelyedet s egy cserkésztiszt bátyádnak kellett beállnia helyetted. Azt is tudjuk, hogy miért voltak az ebédek ½5-kor s a vacsorák a tábortüzek alatt: mert a szakácsok elmentek az Arénába. Te voltál az egyik szakács.

8. Alig merem leírni, de volt olyan „cserkész", aki este berúgott s meg akarta verni a rendőrt. Utólag szégyenkezel, ugy-e?

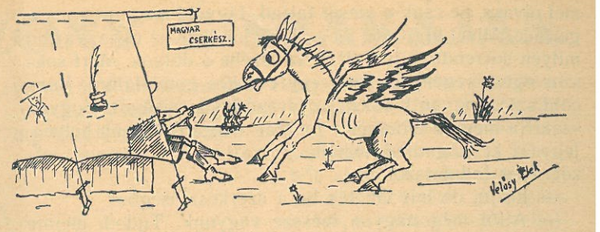
9. Már 2-án úgy festettél, mint egy karácsonyfa: tele voltál aggatva mindennel, ami az üzletvárosban kapható volt. S viszont már 3-án nem tudtad megvenni a Magyar Cserkészt.

10. A rendőrségnek még éjjel is külön kellett vigyáznia, hogy a sötétség leple alatt sárba ne tapossák a liliomot a liliomos hadsereg „lovagjai".

Szégyeld magad, cserkészruhás nem-cserkész! Ne próbáld magadat menteni: hogy láttál rossz példát külföldiektől, idősebbektől, közönségtől. Aki ilyet tett, az bármilyen szép „Jamboree-felszerelésben" volt, nem volt cserkész. S neked a rossz példát nem követned kell, hanem a cserkésztörvényeket ért csorbákat saját cserkészszerű viselkedéseddel kellett volna kiköszörülnöd!

***Dr. Farkas Lajos*, 550.**

No nem megy?

— Elek bá'!

— Hallom!

— Hirtelen tessék megmondani, mi a legbiztosabb öngyilkolászati módszer! Mert én végzek magammal!

— Uff, uff! És ki hordja akkor a novellákat a szerkesztőségbe, ha tekegyelmed kilép az élők félrajoszlopából?

— Hát én nem, az biztos! Mert nem érdemes! Legalábbis addig nem, ameddig nyélbe nem ütjük a SzEBB-et!

— Minél szebbet, te gyerek? A Magyar Cserkésznél? Na hallod!

— Á, Elek bá' néha olyan nehéz felfogású! Mint a lengyel, amikor hatvan fillért igértem neki egy négypengőre tartott selyem nyakkendőért. A SzEBB az irodalmár cserkészfiúkból alakított „Szerkesztőket Ellenőrző Bizottság Budapest".

— Tyüh, a kismacskáját! Aztán melyik szerkesztővel akasztottál tengelyt?

— Mind a kettővel! Hisz éppen ezért áhitom úgy a halált, mint Gödöllőn az „uszi"-t! — Mind a kettővel! Az egyik tizenkilenc, a másik...

— A másikat már kiszámítottam! De halljuk a panaszt! Láthattad Gödöllőn, hogy mindenki az én kis asztalomra telepedve öntötte ki a szíve bánatát. Akár azért, mert az ajtót őrző Cerberus-testvér nem engedte be a szerkesztőségi szentélybe, akár mert kezében aportírozta a kalapját, amit a kitessékeléskor utánahajítottak. Szóval az mind ott öntötte ki a bánatot, a keserűséget, stb. úgy, hogy a szolgálatosok sokszor vödörszám hordták ki a könnyeket. Hát nyögd ki már, mi esz odabent?

— Hát igen! A Tibor bá' még csak — csak! Pláne, amióta leszedette a higiénikus bajuszát és olyan kislányos az arca. Igaz, hogy a szeme most is olyan, mint a szfinkszé, amelyik nem aludta ki magát rendesen, mert a sakálok ott szóltak körülötte egész éjszaka. Szóval őnála csak az a baj, hogy sose tudni, nem gondol-e mást, amikor beszél...

— Hé, te fiú! Ilyeneket ne mondj, mert az öklöm súlyával győzlek meg arról, hogy Tibor bá' kifogástalan cserkész, aki feltétlenül igazat mond...

— Hát mondtam én, hogy nem? Amit mond, az igaz, csak mást gondol mellette. Nekem például azt mondta, amikor belepislantott a legújabb novellámba: Pistikém, ez aztán helyes írás! Ennyit nem néztem ki belőled!

— Talán helyesírást mondott, nem?

— Ugyan, Elek bá'! Csak van fülem!

— Határozottan van!

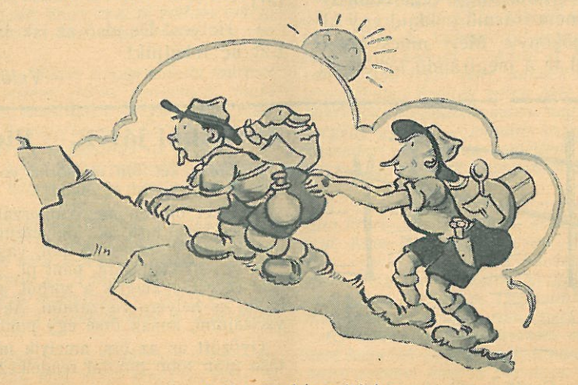
— No hát úgy mondta külön a „helyest" és külön az „írást. Az, hogy közben tüsszentett, az nem változtat a dolgon...

— Aztán?

— Aztán még azt mondta, hogy beajánl az Atyánál és fáradozásom méltó jutalomban részesül stb.

— Stb! És Koszter Atya?

— Ő még olyanabb. Megkínált cukorral, ami igen helyes. Megcirógatott a szemével és megveregette a vállamat. És megkérdezte, hogy vannak odahaza és szoktam-e bélyeget gyüjteni és pályáztam-e a legutóbb hirdetett dologra és közben lapozgatta a novellámat. És akkor az a nyavalyás Pimi belesett az ajtón és azt mondta, hogy... és akkor már jött is a Püspök úr és kotródnom kellett. Ja, igen, azt mondta Atya búcsúzóban: Hozol te még ennél is jobbakat, Pistu!

Fel-fel, cserkészpajtás!

— Kilépek sugárzó ábrázattal és akkor észreveszem, hogy a következő novellám anyagát bentfelejtettem. Visszalépek, bár a Pimi, az az útálatos, nem akart engedni és... jaj... ó, jaj...!

— No, no, no! Csak nem lettél rosszul! Bátorság! Halvér!

— Ne-he-hem! Csak é-hé-hépen megláttam, hogy Koszter Atya a „feledés fiókjába" sorakoztatta a novellámat! Az én novellámat! Elek bá', gondolja csak! Ha egy édesanya szemeláttára dobják a gyermekét a szemétkosárba! Mit tenne az?

— Mindenesetre kivenné! Ez volna az első.

— Hiába, nagy szellemek találkoznak! Ezt cselekedtem én is! Megalkudtam Pimivel, hogy bemegy és óvatosan kicsórja a novellámat arról a dicstelen helyről. Igértem neki két tölcsér fagylaltot, de az a cinikus alak azt mondta: Majd ha fagy! Add ide inkább azt a három pralinét, amit az utolsó percben elmarkoltál az Atya asztaláról... Hát ilyen szeme legyen valakinek! Miért ajtón áll az ilyen? És miért nem megy el detektívnek?

— Aztán?

— Mindig csak „aztán"! Hát igen, aztán elhoztam, hogy tessék már hozzászólni! Lehet ilyen műízléssel valaki szerkesztő? Aki ezt, tetszik tudni, e-z-t a papírkosárba dobja? Krrrr!! De dühös vagyok!

Némi csokival lecsillapítottam a kedélyhullámzó ifjút és becsületesen átolvastam az egészet. Aztán karonfogtam Pistut és kivittem a puskaporos levegőjű szobából, ahol Pimi még most is kaján kis röhejjel nyalogatta a szája szélét. Amikor csendesebb vizekre jutottunk, letelepedtünk a fűbe és föltettem a kérdést:

— Angyalkám, miket olvastál eddig?

— Talán miket írtam?

— Nem, aranyom! A dedóban is előbb következik az olvasás, aztán az írás. Olvasni kell, de sokat és jót. Hogy a fülünk megszokja a jó magyar beszédet és ne tudjon olyanokat leírni, mint például: Csak aszt nem tudom, mit fog kezdeni egy olyan link alak... Magyar ember ezt úgy mondaná: Nem tudom, mihez fog az a szerencsétlen... És nem ír tizennyolcsoros mondatokat. Ma az nem divat.

— Divat? Hát az írásban is van divat?

— De mennyire! Nézd csak meg Eötvös József stílusát és például Sík Sándorét. Minden kornak más a beszéde és ezzel haladni kell. Tehát, fiam, olvasni és olvasni. Komoly dolgokat, vagy vidámakat, de mindig csak jó írótól. Ne ponyvát. És szaktársi szem-

mel olvass, ne csak a mesét faljad. Figyeld meg, mi a mese gerince. Mivel hígította fel az író. Gondolkozz rajta, vajjon milyen sorrendben juthattak az eszébe a dolgok. Mert sokszor egész regény születik egy érdekes gondolatból. Boncold szét, hogyan fokozza az olvasó kíváncsiságát. Hogyan szakítja meg az elbeszélés fonalát a legérdekesebb helyen. Jegyezz ki magadnak néhány jó, zaftos, új kifejezést, jelzőt, meg indulatszót...

— Jó, jó, de mit vihetek be a szerkesztőségbe?

— Attól még nagyon messze vagyunk. Tudod, eleinte az ember csak úgy magának firkál. Kidolgoz például egy gondolatot. Aztán elteszi a fiókba és két hét, vagy egy hónap mulva előveszi. Rengeteg javítani valót talál rajta. Talán el is dobja az egészet. Aztán gyüjt színeket, amiknek később hasznát veheti. Leírja például a téli délután felhőszínezését. Vagy a nyári csillagos ég hangulatát. Lefesti egy kirándulás vidám, szellemsziporkás képét, vázlatot készít a patakparti magányos heverésről. Megrögzít a noteszában egy érdekes párbeszédet, vagy kidolgoz néhány feleletet, amelyet nem volt alkalma elmondani.

— Jé és ezt mindenki így csinálja?

— Nem! Vannak Isten-adta tehetségek, egy-egy született író, akinek nincs szüksége előkészületre. De lángész nem mindig akad, jótollú emberekre pedig szüksége van a hazának, az egyháznak, a cserkészetnek, a tanácsra, vigasztalásra szoruló embereknek... Nekünk tehát tanulnunk kell és készülni és csiszolódni. Külön tudomány azután gondolatainknak másokkal való megértetése. Magunk elé képzeljük a közönséget, vagy az egyént, akinek mesélni, vagy akit szórakoztatni akarunk. És úgy írunk, ahogy az illető legjobban megérti. Próbálj csak a kis húgodnak cséplőgépről írni. Vagy Anyuskádnak a hadijátékról. És Öcsinek a nemtudomhányadik cserkésztörvényről. De úgy, hogy megértsék. És minden lényegest megtudjanak az előadásodból... És ha mese, higyjék el!

— Hej, haj! Már látom...

— Csitt! Nem látsz még semmit! Ellenben ezután kinyitod a drága szép szemedet, amikor az utcán jársz. És megfigyeled az embereket. Hogyan beszélnek. Hogyan nevetnek. Milyen a taglejtésük, ruhájuk. És hogy mindezeket hogyan lehetne ügyesen leírni, érzékeltetni. Színekre, szagokra keress alkalmas kifejezést. Próbálj arcokat leírni, de úgy, hogy abból az ipsét meg lehessen ismerni... Nem könnyű dolgok ezek, de enélkül még tíz év után is papírkosárba kerülnek irkálásaid.

— Nem is írok én többet, ha ilyen körülményes a dolog!

— De igenis írsz. Mihelyt gondolataid vannak, amik másokat is érdekelhetnek. Mert eddig csak arról beszéltem, hogyan készíted el az íráshoz szükséges szerszámokat és a nyersanyagot. Ahhoz azonban, hogy ezekkel sikert érjek el, szükséges, hogy a lelkem tükrén keresztül vetítsem a gondolatokat. Az olvasót elsősorban, vagy végeredményben az író lelke érdekli. Azért nem írásmű például egy kitűnően megfogalmazott jegyzőkönyv. Mert nincs benne élet. Az a fontos, hogyan látod te a megírandó történetet.

— Hát ezt nem értem. Nekem még sohasem voltak olyan egyéni gondolataim...

— Ez az, öregem! Honnan is lennének? Hiszen még fiatal vagy nagyon. Azért ne pályázz már most babérokra, hanem tanulj és készülj elő, hogy amikor a korral a gondolataid is megjönnek, ne kelljen még a kifejezés külső eszközeivel kínlódnod.

— Azt hiszem, hogy valamennyire értem. De ha majd igazán írni akarnék, akkor hogyan fogjak hozzá?

— Volt egyszer Bécsben egy híres festő-tanár. Ha jól tudom, Munkácsy Mihály tanult nála. Mikor valamelyik növendéke képet, vagy rajzot vitt hozzá megbírálás végett, félretette a képet és előbb megkérdezte: mit akart az illető mondani, kifejezni azzal a képpel? Mi az alapgondolata? S csak azután nézte meg a képet. Igy vagyunk az írással is, fiókám! Legelőször tisztába kell jönnöd, hogy mit akarsz? Szórakoztatni, bizonyítani, meggyőzni, megindítani, vidámítani? Buzdítani? Mikor már ezt tudod, akkor összehordod — esetleg sok kis cédulán — mindazt, amit a cél érdekében szükségesnek, célszerűnek tartasz. Érted-e?

— Ó, igen! Sőt egyre nagyobb kedvet kapok ehhez a munkához. Mert látom, hogy így másféle írásaim lesznek, mint eddig. Ezentúl alkotni akarok!

— Rendben van! Most aztán csoportosítod az érveket, az eseményeket, epizódokat. Töröd rajta a fejedet, hogy volna a legérdekesebb? Milyen sorrendben? Milyen időben? Milyen évszakban? Milyen társadalmi keretek között. Ehhez a művelethez persze csönd kell. És idő. Néha egyszeribe „adódik" a helyzet. Máskor hetekig kérődzik rajta az ember, mert valami nem „pászol" bele a körbe, pedig odavaló lenne.

— Aztán? Most én kérdezem, hogy: aztán?!

— Aztán alkalmas időben megírod a dolgot. Elteszed. Később előveszed. És akkor elkeseredve látod, hogy se íze, se bíze. Unalmas vacak az egész! De máris eszedbe jut ez s amaz. Amivel jobbá teheted. Akkor átnézegeted a jegyzeteidet és alkalmas, szép, plasztikus, színes szavakat, kifejezéseket keresel. Azokkal ügyesen megspékeled a művedet. Aztán...

— Megint elteszem. Már látom, hogy ez a legfontosabb.

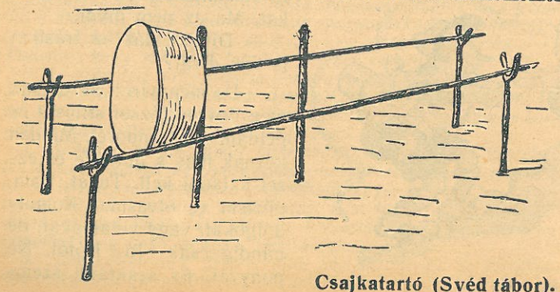
— Eleinte bizony igen. Csak így tanulunk meg „kapásból" írni, ha kell. És imitt-amott felolvassuk másoknak is. És cseppet sem haragszunk meg a becsületes bírálatért. Ellenkezőleg, még az igazságtalan kritikán is elgondolkozunk: hátha mégis igaza van valamiben? Ha így megfogadod öregapád tanácsát és jó munkát végzel: sok örömöd lesz az írásban és szívesen látnak majd a szerkesztőségben. Mert a gondos, lelkiismeretes munkát mindig megbecsülik. Tehát mi lesz az első lépésünk?

— Ezt a vacakot szépen beletesszük a tábortűzbe! És aztán hajrá, könyvtár!

— Helyes! De első az iskolai lecke! Ezt ne feledjük!

Velősy Elek.

Csajkatartó (Svéd tábor).

Amerikai játék. — Vidd el a nyakkendőt.

A játszó két őrs egysoros vonalban áll egymással szemben kb. 30 lépésnyire egymástól.

Mindkét őrsben megszámozzák a fiúkat, tehát egy számhoz két cserkész tartozik. Helyezzünk pontosan középen a földre nyakkendőt, cserkészkalapot, vagy valami más hasonló tárgyat.

A vezető kiáltására, mint pl. „hatos", a két hatos számot viselő cserkész kiugrik a sorból, s igyekszik a kitett tárgyat felkapni és helyére visszafutni. Akinek sikerült a tárggyal együtt visszajutni, annak őrse egy pontot kap.

Győzött az az őrs, amelyik meghatározott számú szám kiáltása után több ponttal rendelkezik.

(Handbook for Boys.) Fordította: *Bohn Antal* 52. Szeged st.

NAGYBOLDOGASSZONY ÉJSZAKÁJÁN.

Sötét van. Az ég csillagos ugyan, de holdfény nincs és a földön tíz lépésnyire sem lehet látni. A homályban csak gallérba, szélkabátba burkolt alakok láthatók, amint fejüket lehajtva, a földön térdepelnek.

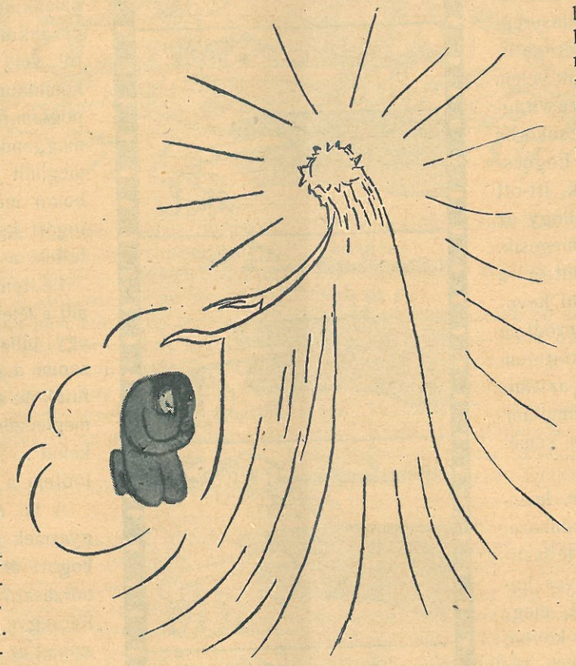
Nagyboldogasszony éjszakáján vagyunk, a Jamboree nagy Arénájában. Éjjeli szentségimádás van a nagy tábori oltár előtt. Nagy csend, senki sem mozdul, és a néma sötétségben mindenki a ragyogó, fényben úszó oltár felé fordul, hol a Szűz Mária szobra előtt ott csillog az Oltáriszentség. A fény úgy húzza az ember szemét, hogy nem lehet máshová nézni. Nem látom kik, mennyien vannak körülöttem. Mintha egyedül volnék az éjszakában a Mester előtt. Ő kérdez s én megtörten felelek:

— Nem, nem tettem meg minden tőlem telhetőt a Jamboree sikeréért! Nem tanultam előre nyelveket, nem készültem elég alaposan, és itt sem dolgoztam teljes erőmből. Én vagyok az oka, ha valami nem sikerült a Jamboreen. Én okoztam, ha valaki duzzogva, elégületlenül távozott. Én magam, nem mi mind. Mert én is segíthettem volna a bajokon, ha minden erőmet megfeszítve, jó előre dolgozom, minden szükségest megtanulok, megtudok, és mindenkinek, mindig, mindenben rendelkezésére állok.

— Mindezt nem tettem meg, és a Jamboree elmúlt. Ezen már nem lehet segíteni. Bűnös vagyok.

Mégis feltekintek, és azt látom, hogy az Ur megbocsájtólag mosolyog és vár tovább. Tudom, mire vár! Jövő terveimet és elhatározásaimat akarja hallani. És én folytatom:

— Egyet mégis megtettem a Jamboree alatt. Szoros, meleg barátságot kötöttem a világ minden táján lakó cserkésztestvéreimmel. Egy lábosból ebédelve, egy dalt énekelve, tábortűz parazsába nézve, sokaknak megszorítottam a kezét, sokaknak felírtam a címét. Ugy éreztem, egybeforrott velük a lelkem.

— Én ezeket a barátságokat abba nem hagyom, sőt minden erőmből növelni fogom. Leveleket írok barátaimnak. Megtanulok tőlük mindent, amit lehet. Felvilágosítom őket mindarról, ami őket érdekli. Hívom őket hozzánk. Elmegyek hozzájuk, ha hívnak. És nem mondom nekik, de megmutatom valamennyiüknek, hogy mi egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók és igazságtalanul szenvedünk.

— S ez a Te Deum csak előkészítés, a kezdet sikeréért való hálaadás. Az igazi munka most jön, a barátságkötés után most számomra Veni Sancte van; új tettekre, új munkára, nagyobb munkára készülök.

Az Ur hív, nem tudok ellenállni. Megyek, letérdepelek az oltár lépcsőjére. És jön a többi, az a négy-ötszáz cserkész is, aki itt mellettem térdel. Tudom, hogy ők mind ugyanígy éreznek. És dobog az Aréna hídja, újabb százak közelednek, és ezrek és ezrek, az összes magyar cserkész. Mind meg fogják tenni a kötelességüket.

Mintha szürkülne most a láthatár. Világosodik.

Virrad már a magyar éjszakában. *Degré Alajos.*

ŐRSVEZETŐKNEK.

Laci, a bűnbánó.

Szeretett örsvezetőm, Miska!

Bocsáss meg, hogy tegnap nem voltam ott az örsi összejövetelen, de nagyon beteg voltam. Azaz, hogy nem is voltam beteg, csak muszáj volt nagyon izzadni . . . Azaz legokosabb lesz, ha mindent elmondok előtről kezdve.

Tegnap hét órakor megszólalt a vekker. Éppen valami murisat álmodtam s ezért igen dühös lettem. Aztán gondoltam, majd csak elhallgat az az ócska verkli, aminthogy tényleg el is hallgatott. Én meg tovább aludtam. Egyszerre csak Kata néni rázza a vállamat: Mi van veled, gyerek? Odasanditok az órára — öt perc mulva nyolc. Nesze neked, lekéstem a latinóráról. Hüjj, a kutyamáját! Kivert a forróság, a hátamon meg a hideg rohangált végig. A néni meg is kérdezte: — Talán csak nem vagy rosszul? — Biz' igen, Kata néni kérem! — feleltem és akkor nem hazudtam, mert igenis nem éreztem magam egy cseppet sem jól. — A fejem olyan forró, a hasam meg hideg! — nyögdécseltem. — Az baj, te szegény gyerek, csak ne lenne belőle valami komoly baj. Mindenesetre ágyban kell maradnod! — Ahogy letszik gondolni — motyogtam s közben a szemem már a Winnetout kereste a polcon.

No, komám — szóltam magamhoz, — a délelőttöt szépen átlustálkodjuk itt az ágyban, délután meg majd meggyógyulsz és mehetsz az örsi összejövetelre. Végzetesen csalódtam. A néni nagyon begyulladt, telefonált a Varjú doktornak. Az jött is nemsokára a kis Ford-ján. Hallottam a tülkölést, meg amint megállt a ház előtt. No, gondoltam, most véged van! Aminthogy végem is lett majdnem.

Megtapogatta az ütőeremet, nyomogatta a hasamat, csóválta a fejét, egy pillanatig rámnézett, aztán receptet írt. — Izzadni kell a fiúnak, kisasszony! Izzadni és izzadni s akkor holnapra talán fel is kelhet! — Azzal el. Kata néni rohant a patikába. Hozott valami fehér port, aminek olyan volt az íze, mintha varangyosbékákat őröltek volna belé. Aztán becsomagolt hét gyapjúpokrócba. Megitatott velem vagy két liter kamillateát. — Na, te szegény gyerek — mondta szánakozó hangon —, így talán csak kiizzadsz! Én ugyan reméltem, hogy nem. Pedig de. Izzadtam, mint a ló, amelyik augusztusban téglás stráfkocsit húz hegynek fölfelé.

Kiizzadtam már a két liter teát. Hozzáizzadtam még vagy három litert — nem tudom, miből? — s akkor még kutyából lettem. Éhes is voltam nagyon. Kata néni is megjelent a láthatáron: egyik karján apus báránybörös bekecse, a másikban egy dunna. Ha tudtam volna, kiugrottam volna az ágyból és kifutottam volna a világból. Igy azonban csak nyöszörögtem, hogy azt már igazán ne tegye rám, mert különben megüt a guta.

És akkor szent esküvéssel megfogadtam, hogy soha többé nem hazudok és hogy neked mindent őszintén meggyónok. Aminthogy ezennel meg is gyóntam.

Szeretettel üdvözöl

Göz Laci cserkészjelölt.

Bumerang

A nyarat minden esztendőben Budakeszin töltöttük. A közeli Kálvária-dombra jártunk fel játszani. Odasereglett a többi nyaralók gyerekserege is. Itt sok jó pajtásra akadtam, akik velem együtt játszi kedvvel kergették a virágról-virágra szálló pillangókat és csokorba szedték a mezei virágokat. Fogócskáztunk, bújócskát játszottunk. Itt-ott össze is verekedtünk, mint ahogy az gyerekek között gyakran megesik. Ilyen múló harag miatt kerültem a társaimat és duzzogva egyedül heverésztem a füves lejtőn. Nem törődtem a nap perzselő hevével és tekintetem a messzeségbe meredt. Majd az alattam elterülő nagy falut bámultam. Számlálgattam a házakat és a kémények ből felszálló füstöt.

Delet harangoztak, indultam hazafelé. Elkészült már az ebéd odahaza. Feltápászkodtam a fűből és letisztítottam a ruhámat. Amint a füves lejtőn futva igyekeztem hazafelé, megbotlottam és átestem egy nagy kövön, amelyet eltakart a derékig érő fű. Indulatosan ugrottam talpra. Elhatároztam, hogy megbosszulom magam ezen az alattomos nagy kövön. Nem fog itten többé kellemetlenkedni. Legurítom a meredek lejtőn. Milyen gyönyörűség lesz nézni, amint gurulni és ugrani fog.

Hozzáláttam a munkához. Nehéz kő volt, sokáig nem bírtam megmozdítani. Végre izzasztó erőlködés után sikerült kizökkenteni helyéből és a kő megindult.

Eleinte méltóságosan haladt, majd lejebb már áttört egy nagy bokron, pozdorjává zúzott egy fiatal fát és robogva, folyton fokozódó gyorsasággal egy-egy akadályon átugorva dübörgött a mélységbe. Lázas izgatottsággal követtem ezt a folyton erősbödő rohanással haladó szörnyeteget és rettegve eszméltem meggondolatlan cselekedetem súlyos következményeire, ha a száguldó követ valamilyen akadály fel nem tartóztatja. A mi kertünk palánkját bizonyosan át fogja törni és akkor jaj lesz nekem. A büntetéstől való félelemtől kigyöngyözött a homlokom és kezemet tördelve topogtam izgatottságomban. Megbántam meggondolatlan tettemet, de a vér is meghűlt bennem, amint váratlanul egy bokor mellől két apró gyermek összefogott kezekkel nevetgélve tötyögött felfelé a rohanó kő elé.

Ijedtemben nagyot kiáltottam. Elállt a lélekzetem. A két kis gyermeket egy pillanat alatt össze fogja morzsolni a rohanó kő! Utána akartam futni, de az iszonyodástól nem tudtam megmozdulni. A kő elérte a gyermekeket . . . Nagyot sikoltottam és elfödtem a szememet . . .

A kő csodálatos módon a két kis gyermek összefogott karja között robogott át és a következő pillanatban borzasztó erővel bedöntötte a palánkot. Recsegve és ropogva röpült szerteszéjjel az ezernyi faszilánk és a törött deszka.

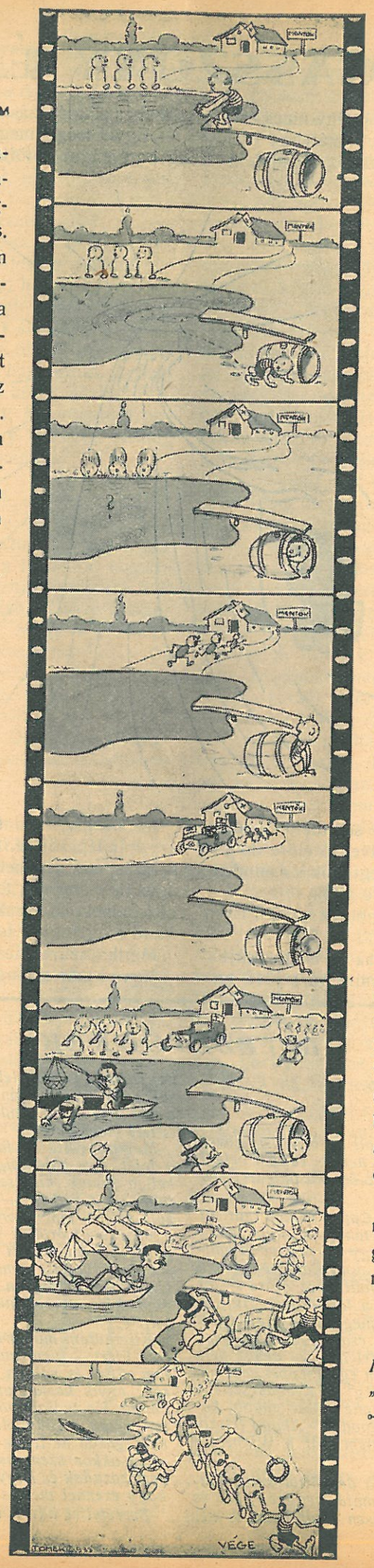
A két kis gyermek meghökkent ugyan, de csak egy pillanatra, azután mintha nem történt volna semmi, nevetve haladt tovább.

Ennek a pillanatnak a nagyszerűsége kitörölhetetlenül megmaradt emlékezetemben. Ez a csodával határos eset annyira megrendített, hogy aznap nem mertem emberek közé menni, nem is mentem haza ebédelni. Befutottam az erdőbe és elrejtőztem egy bokorban. Olyan lelki tisztuláson mentem át, amelynek szentségét mélyen átéreztem.

Soha még tanács sem tett reám oly mély hatást és soha semmi sem szégyenített meg annyira, mint ez a tanulságos eset.

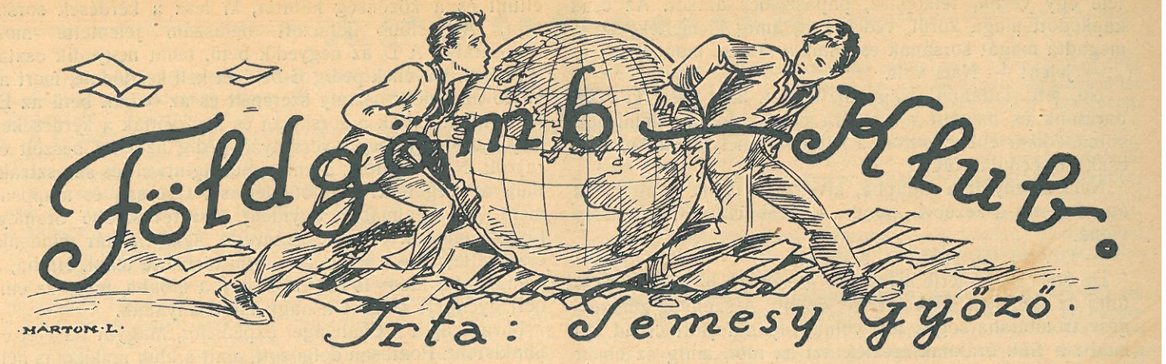
Bekey Imre Gábor.

*Ki tudja megmagyarázni, miért adta Imre bácsi ennek a kis elbeszélésnek a „Bumerang vagy a kő" címet? **

Komisz kópé a Dudika,
Jó helyett búvik hordóba,
Ám furfangjára rájönnek,
S becses életére törnek.

Delta.

Földgömb-Klub.

Irta: Jemesy Győző.

De tudta Kövess tanárelnök. Ez mentőakció Imrusért. Az ő pártja tombol most, szeretnék megnyeretni vele a díjat és a dicsőséget. Tudták, hogy a magyar tárgykör közelebb áll hozzá. Ezt nem volt tanácsos így megmondani, de valamit tenni kell. Az Irmus-párt már azon tanakodott, hogy el kellene halasztani az egész versenyt és átdolgozni a szabályokat. A Laci pártja nem volt ilyen szervezett, csak tátogott a bizonytalanságban. Bár az, aki így előre reszket, nem erőt mutat, de gyengeséget, mégis szerették volna a versenyt lezárni. Egyszerre az utolsó padban egy ismeretlen ugrott fel:

— Tiltakozom! A verseny szabályszerűen befejeződött, óvásnak helye nincs!

Mindenki hátra nézett. Egy lobogószemű, piros orcájú fiú állott ottan, aki eddig nem igen szerepelt. Amolyan lelkesedő „hátuljáró", aki egy szót sem veszt el, mindig hátul lappang, de az éjfekete szemének sugara az előadón csüng. Most nyilván az igazságérzete bírta rá a fellépésre. Ő pártatlan volt, csak a művelődési közérdeket látta. A fellépése ezért igen rokonszenves volt; a tömeg megérezte a szava őszinteségét és meggyőződése érdektelenségét és élénken helyeselt. Kövess tanár attól tartott, hogy a vita szenvedélyeket kelt fel és intett az elnöknek, hogy szólni akar.

— A felvetett gondolat megérdemli a megvitatást — szólt Muki felé —, de nem a legjobb időben került elő. Kétségtelen — fordult most Baráth Pali felé az utolsó pad irányába —, hogy a verseny szabályszerű lefolytatását nem lehet megtámadni. A versenyzők így készültek és verseny közben ezen változtatni nem lehet. De megoldjuk a helyzetet, a kör elhatározhatja, hogy még három magyar tárgyú kérdést ad fel, feltéve, hogy a versenyzők nem merültek ki annyira, hogy nem vállalhatják. Ez azonban nem számít bele a versenybe, ez csak jó mulatság és kérkedés a mi nagytudású versenyzőinkkel.

Imrus erre azonnal felemelte a kezét és jó hangosan mondta:

— Vállalom!

A másik két versenyző Lacit nézte; az szótlanul felemelte a kezét. Erre ők is jelentkeztek. A tanárelnök még annyit mondott: akkor iktassuk be pihenőnek és szórakozásnak ezt a három kérdést is — és leült. Mindenki ki volt elégítve — az óvást elutasították és a beadott dolgozatok alapján fognak dönteni.

Az elnök elővette a tartalék-kérdéseket és olvasta:

— Első kérdés: Hol van Göcsej? ... ... 2 perc.
— Második kérdés: Hol laknak a vendek? ... 1 perc.
— Harmadik kérdés: Melyek az állandóan olvasandó folyóiratok? ... ... 2 perc.

A versenyzők most már csendben hajtották össze papírosaikat és az izgalom ezzel le volt vezetve.

Uj érdeklődést váltott ki a szavazatszedő-bizottság felbukkanása.

A jelentésüket átadták az elnöknek és ez némaságban olvasta:

— Leadtak összesen 86 szavazatot, 11 szavazat érvénytelen. Az érvényes szavazatokból esik:

a „Csak magyarok legyünk" jeligéjűre 26
a „Monroe" jeligéjűre 26
a „Pigmeusok" jeligéjűre 23

— Eszerint a pályázók igazi dicsőségét jelenti, hogy majdnem egyforma szavazatot kaptak. Ez azt mutatja, hogy műveik teljesen egyenlő értékűek. Az első és második helyre egyforma szavazat esvén, a helyezést sorshúzásnak kell eldöntenie...

— Elnök döntsön! Szavazzunk újra! Olvassák el még egyszer a verseket! — kiabáltak össze-vissza. Még a port is felverték, akkora zajt csaptak. Volt ott elég működvelő, akinek ez nagyszerű alkalom volt a lármázásra: ezek bő torokból, műértő kedvteléssel bömböltek. De az elnök nem volt mai csirke. Mintha nem is hallana semmit, nyugodtan intézkedett, hogy a két jelölt jeligéjét öt-öt példányban írják le és ezeket Kövess tanárral átvizsgáltatván, betette egy kalapba. Aztán a kalapot feltette az asztalra és megrázta az elnöki csengőt. Mint ahogyan Aeolus a szeleket visszaparancsolja egy intésével, vagy Zeus egy szorítással a markába zárja a villámokat, úgy morajlott vissza a duhajságnak egy percre felszabadult árja és legott csendlőn.

De hogyan történjék a szavazás? Erre a klubnak régi gyákorlata volt. Eleinte itt is gyufaszállal húztak és egyik „a rövidebbet húzta". Most már előbb azt sorsolták ki, aki elsőnek húz, hiszen ez dönt. Kissé komplikált, de van benne fantázia és megnyugtat.

— Előbb annak nevét húzzuk ki, aki a sorsot húzza — szólt az elnök, mintha közben semmi se történt volna. Ismerte a népét. — Ott jobbról a harmadik padban az az elsős jöjjön ide és húzzon egy nevet.

A fiú fülig piros lett, kapott hátulról egy indítást és elindult a dicsőségtől tántorgó lépésekkel a pódiumhoz. Élénk figyelem kísérte minden mozdulatát. Kivett egy cédulát és felolvasta:

— Monroe!

— Köszönöm! Felteszem a kérdést, hajlandó-e jelentkezni a Monroe jeligéjű vers szerzője sorshúzásra, vagy húzza ki ugyanez az elsős?

— Nem helyes, kérem! — szólt bele a kisfiú.

— Mi nem helyes? — hökkent meg az elnök.

— Másodikba járok, kérem! — hajolt meg a fiú.

— Vagy úgy? Bocsánat a sértésért — helyesbítette az elnök nagy nevetés közben. — Tehát jelentkezik a szerző?

Erre egy pillanatig csend volt, aztán a jobboldalon a negyedik pad körül mozgás támadt és többen is nyomtak fel-

felé egy vézna, félkopasz, pápaszemes alakot. Az csak kapkodott maga körül, védekezett, amíg kiemelték, aztán megadta magát sorsának és kihúzta magát, mondván:

— Jelen! — Náci volt.

No, lett riadalom! Nagy biztatások közt ment ki Náci barátunk és megállt a katedra előtt, mintha felelni jött volna. Akkor elibenyomták a kalapot, amelyben akkor már csak két cédula volt.

Náci belenyúlt a kalapba, kivette az egyik papírost és úgy tartotta a kezében, mintha kolerabacillus tenyésztelep volna.

— Olvasd fel, Náci! — biztatták.

De Náci nem merte szétnyitni a cédulát, hanem felnyujtotta az elnöknek. Elek átvette. Felállt. A szúnyog zümmögése trombitaharsogás lett volna, olyan fojtott csend támadt: a fiúk óráknak érezték azt az időt, amíg az elnök kinyitja a jeligés borítékot, kiveszi a névjegyet, megnézi, elmosolyodik. Most, most; ő már tudja, hát miért nem mondja, miért nem kiáltja ki hamar, mire vár? Mire? — kiáltották *volna,* ha meg mertek volna mukkanni. Végre, végre megszólalt:

— A verspályázat eredménye: első a „Csak magyarok legyünk!" jeligéjű vers, jutalma 20 pengő, szerzője Tatár István...

Dördülésszerű taps fogadta; Pista volt, a borzashajú jegyző. Minden szem ráirányult, ő félszegen felállt, meghajolt és hamar újra leült. Aztán az elnökre nézett, mintha védelmet keresne a közfigyelem ellen.

— ...második — folytatta az elnök — a *Monroe* jeligéjű vers, szerzője, mint tudjuk, Gubányi Ignác (élénk derültség és taps), jutalma 15 pengő és harmadik a *Pigmeusok* jeligéjű munka, szerzője — közben bontogatta a jeligés levélkét és szórakozottan ismételte: szerzője — Baráth Pál — olvasta némi csodálkozással — jutalma 10 pengő.

Ez volt a lobogószemű, pirosarcú, mély fiú, ott, az utolsó padban. Először mindenki körülnézett és kereste a szerzőt, mikor aztán felfedezték, fergeteges tapssal köszöntötték. Lángvörösen ugrott fel és hajolt meg Pali, látszott, hogy sikerére büszke. Ezeknek a földrajzi versezeteknek igazi dicsősége abból állott, hogy az őszi alakuló gyűlésen előadták őket és sokan megtanulták, elterjedtek az iskolában is.

MÁSODIK FEJEZET.

Hallatlan izgalom.

Alig ért véget az eredményhirdetés, új izgalom keletkezett. Verseny a földrajzi utazókból!

— Pótlólag bejelentem a klubnak — mondta az elnök —, hogy az összetett emlékezetpróba-versenynek jutalma a tanári testület adományából 50 pengő (és ekkor mindenki Kövess tanárra nézett; tudták, hogy ebben az esetben ő a „tanári kar"). Ezt két részre osztva adjuk ki, 30 és 20 pengő összegben. A harmadik díjra nincs szükség, mert csak négy résztvevő van. Következik a verseny!

Laci, Karcsi, Imrus és Náci! Mind a négyen a táblához álltak. A kérdés feltevésének a szertartása nagyon körülményes volt, így elégítették ki a rendkívüli iránt való rajongásukat. Először betették az ABC összes betűit egy kalapba és kihúzták azt a betűt (!), amellyel a sorsoló neve kezdődni fog. Most D volt ez a betű. Aztán betették az összes felső osztályok jelzését a kalapba és kihúzták azt az *osztályt,* ahová járnia kell a sorsolónak. Ebben az esetben a sors az V. B.-nek kedvezett. Ez a sorsoló aztán kihúzta a kalapból a versenyzők sorrendjét. Első versenyző Náci, aztán rendre jött Imrus, Laci és Karcsi.

Ezzel a hirtelenszőke, nyurga ötödikesnek szerepe véget ért. Következett a kérdések sorsolása. A nyurga pirulva eltűnt és a közönség kutatta, ki lesz a kérdések sorsolója. Az előbb kihúzott betűszám jelentette most az osztályt. A D az negyedik betű, tehát negyedik osztályos kell. Nevének pedig E-betűvel kell kezdődnie, mert az előbb az ötödik osztály szerepelt és az ötödik betű az E-betű. Megtalálták a sorshúzót és kisorsolták a kérdéseket. A jegyző jegyezte, a versenyző pedig azonnal beszélt és rajzolt. Nácira jutott: Stanley, Schlagintweit és az osztrák-magyar Tegethoff kutatóút leírása. Gyorsan és alaposan ment, de izgalmában egyideig összetévesztette Stanleyt Livingstone-nal és mire észrevette, akkorra már mindenki észrevette; nem lehetett meg nem történtté tenni. Hiába, a legnagyobb tudós is beleesik abba a hibába, hogy az emberi gyengéje megárt a nagy tudományának.

Imrus kapta a Challenger expedíciót, Magyar László és Shakletont. Pontosan dolgozott, amit a klub mukkanás nélkül vett tudomásul. Lacira esett James Cook, Benyovszky Móric és Róbert Peary. Könnyen rajzolt és gyorsan, pontosan ismertette útjukat. Végül jött Karcsi. Frithjof Nansent kapta, Cholnoky Jenőt és Magelheas útját. Nagyon szépen ment minden, csak Magellánnál hibát ejtett. A nagy ülésnek ez a része most is olyan volt, mint a bűvészstudomány. Itt érték el a versenyzők tudásuk tetőpontját: akik még csak szerettek volna ennyit tudni, lenyűgözve élvezték őket, mint a trapézművészeket ott a magasban. Akik meg közel jártak ehhez a szinthez, azok a részleteket szívták magukba élvezettel. Ezért meg se kísérelhetjük leírni: személyesen kell ott lenni!

Most megszűnt a hallgatási tilalom és a terem zsongásnak indult. A verseny véget ért.

Mi a helyzet? — mérlegelte mindenki.

Az a vélemény alakult ki, hogy Laci és Imrus egyformán elsők. Karcsi hibát ejtett és így Nácival együtt ezúttal kiesik. De melyik legyen első? Némi tanakodás után utat talált a közvélemény hangja:

— Küzdjenek meg a döntésért! — ez volt a verseny iránt mindig fogékony közönség véleménye.

— A tanár úr kérdezzen! — hangzott itt is, ott is. Ilyen helyzet még nem volt és hirtelen kellett megoldani.

A biztatásra a két jelölt kiperdült a táblához és Kövess tanár-elnök mosolyogva forgatta bejelentett utazóik jegyzékét.

— Hát ez szép tőletek, hogy ilyen bátrak vagytok! — szólt Kövess. — Összekötjük a párviadalt: 3—3 kérdést tehet a másik versenyző és a közönség. Kérdezni művészet, tehát jól meg kell rágni a kérdéseket. Először Lacit kérdem. Minthogy elsősorban magyarok vagyunk, az előny a magyaroké. Legyen első Lóczy Lajos.

A figyelmes szemlélő két villanást láthatott: Laci szemében öröm villant meg, míg Imrus elhalványodott és ijedtség tükröződött az arcán. Hátrahúzódott egész a szélső padig és ott idegesen babrált, mintha támasztékot keresne.

Laci krétája és szava megindult. (L. a mult szám rajzát.)

— Lóczy Lajos (1849—1920) 1877 december 4-én indult Triesztből. Kalkuttából egyedül ment Szikkimbe és Buthanba, egészen Tibet határáig, meglátogatva Darzslinget is. Aztán bevonult a Széchenyi expedícióhoz. Az év őszén a Jangsekiang és a Pojang körül tett kisebb-nagyobb utakat. 1878 decemberében indult nagy útjára a Jangcekiangon felfelé hajón, Hankounál dereglyére száll át és a Han folyón halad felfelé, ameddig lehet. Aztán a Gobi sivatagban halad Tun-huang-ig. Innen a Kuku-norhoz megy és aztán délkeleti irányban hagyja el Kínát. Birmába ér, az Iravadin leevez a Bengáli-öbölhöz és Kalkuttából 1880 március 27-én hazaindul.

A vázlat készen volt; Laci nyílat kanyarított a végén a hazatérés irányába.

(Folyt. köv.)

APRÓSÁGOK

Cserkésznek, diáknak kitünő ellátást és lakást nyujtok budai villában. Udvaros János 16. E. G. cs.-cs. Budapest, II., Virágárok 3. Telefon: 64—7—71.

A r.-bányai magyar cserkészek a Hősök Temetőjénél levő Korona Kápolnából üdvözletüket küldik nagy szeretettel a magyarországi testvéreiknek.

A Szövetség testnevelési főtitkári hivatala a csapatok részére a levente keretre, levente oktatói és cserkész céllövő puskákra vonatkozólag körlevelet bocsájtott ki. Amely csapat ezt a mai napig nem kapta kézhez, kérje a körlevélnek újból való megküldését. A Vezetőtiszti testület ismételten felhívja a kerületek és csapatok figyelmét, hogy támogatás vagy díjak ügyében a Honvédelmi Miniszter Úrhoz intézendő kérelmeket csak a Szövetségen keresztül intézzenek. A Honvédelmi Minisztertől díjak csak országos jellegű versenyekre kérhetők.

A Magyar Külügyi Társaság kebelében működő British-Hungarian Society (Angol-Magyar Társulat) és az American-Hungarian Society (Amerikai-Magyar Társulat) védnöksége alatt álló *angolnyelvi tanfolyamok* ez évben is V., Markó-u. 18—20. alatt, az állami Bólyai-reáliskola épületében nyílnak meg. Beiratások úgy kezdődnek, mint régi hallgatóknak és haladóknak szeptember 29-től október 4-ig délután 5—8 óra között az igazgatóságnál (V., Markó-u. 18—20.), a tanfolyamok megkezdése után pedig az előadási órákban. Első előadási nap október 5. csütörtök. Tanítási órák délután 4—9-ig, kezdőknek heti 3, haladóknak 2 órában. Külön irodalmi, társalgó és kereskedelmi levelezési csoportok. Beiratási díj 14 pengő. *Tandíj nincs.* Bővebb felvilágosításokat *szóbelileg* készségesen ad az igazgatóság.

Megjelent már az Országos Állatvédő Egyesületnek az 1934. évi Gyermeknaptára. 26 szép kép, 14 költemény és 17 prózai cikk van a 24 filléres naptárban. Szerkesztője és rajzolója a régi: Fodor Árpád és Vezényi Elemér.

A sokoldalú érdeklődésre való tekintettel a Jamboree Táborparancsnokság elhatározta, hogy az ősz folyamán magyar-nyelvű beszámolófüzetet és többnyelvű, fényképes emlékalbumot ad ki.

Az eszperantó nyelvtanulás egyéni versenyének első díját Gáspár Zoltán 199. sz. Madách cs.-cs., Budapest, második díját Losonczy Gyula, 969. sz. gr. Csáky Imre cs.-cs., Debrecen, harmadik díját Naszády József 82. sz. Zrinyi cs.-cs., Szeged, a külföldi levelezés díját Hudecz Antal 19. sz. Magyarság cs.-cs., Dunakeszi nyerte el. — *Díjtalan eszperantó nyelvtanfolyam* kezdődik cserkészek számára a 100. öregcsapatnál. Jelentkezők és érdeklődők küldjék be címüket a Szövetség Eszperantó Gyakorlókörének, V., Nagy Sándor-u 6 A tanfolyamot valószínűleg csütörtök este tartjuk 7—9 között. Kellőszámú jelentkezés esetén Budán külön tanfolyamot szervezünk. Haladóknak hétfőn esténként lesz gyakorló óra.

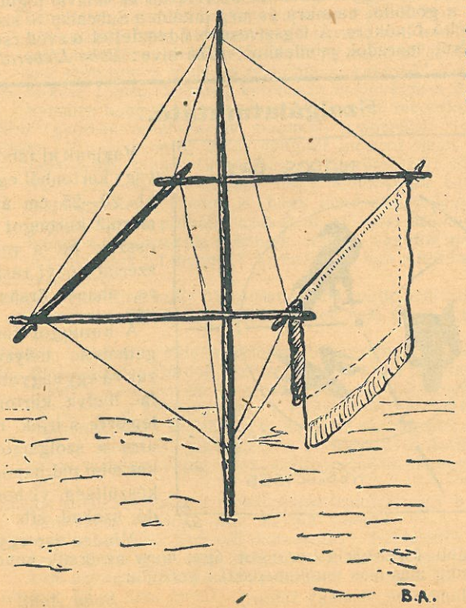
Eszperantó nyelvtanfolyamok és vándordíjak 1933—34-re. A Magyar Cserkészszövetség 1933—34-re is kiírja az eszperantó nyelvtanulás és a külföldi eszperantó nyelvű levelezés terén elérő legjobb eredményt felmutató csapatok számára a vándordíjakat, melyeket 1932—33 évre nyelvtanulásért a 199. sz. Madách cs.-cs. Budapest, levelezésért a 123. sz. Pálffy cs.-cs. Szeged nyert el. Pályázhat minden csapat olyan tanulókkal, illetve levelezőkkel, akik a tanulást, ill. a levelezést 1933 szeptember után kezdik és 1934 májusban befejezik. Külön előnyben részesül az a csapat, melynek legtöbb tagja marad meg a tanfolyamok befejeztéig. Budapesten a Szövetség Eszperantó Gyakorló Köre (V., Nagy Sándor u. 6.) rendez tanfolyamot október havában és szívesen ad útbaigazítást vidéki tanulók számára is. Minthogy az eddigi tapasztalatok szerint az eszperantó nyelvet már néhány hónapos tanulás után fel lehet használni beszélgetésre, vagy levelezésre, azok számára, akik nem tudnak valamely idegen nemzeti nyelvet elsajátítani, jó segédeszköz lehet az eszperantó külföldi barátok szerzésére. Külföldi utazásoknál is már sok helyen találunk eszperantóul tudó vezetőt. A kör szívesen segíti ilyen utazások megszervezését. Remélhetőleg, több magyar cserkész fog résztvenni a Cserkész Eszperantista 1934. évi nemzetközi táborozásán is, melynek helyét és idejét később fogjuk közölni. Kellő számú jelentkezés esetében csapatoknál külön tanfolyamot tartunk.

NYÁRI EMLÉK.

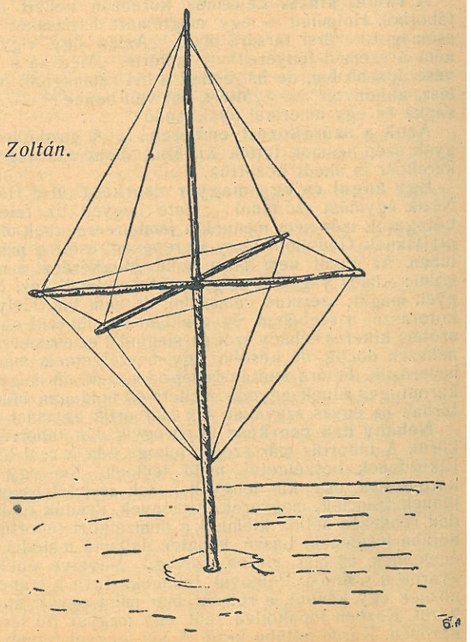
A fény cikáz
a rét felett.
A rét nevet,
Isten vigyáz
s a föld szeret.
Az ég alatt
békés csapat
jár s éneket

a nyári lomb
alatt s a csend
csengője cseng
(mint ministránsé
áldozás előtt).
mond szeliden
s úgy, úgy pihen
pár régi gond

Szabó Zoltán.

B.A.

Ruhaszárítók a francia táborban.

NEMZETI RUHATÁR JELMEZÜZEM JELMEZKÖLCSÖNZŐ
Budapest, VIII., Múzeum-körút 2. Telefon: József 40-4-63
Előadásokra korhű jelmezek a legszebb kivitelben kaphatók.
Cserkészeknek nagy kedvezmény.

Levelezzünk!

Kedves Fiúk!

Amikor a levelezési akció negyedik évét megindítjuk, egész sor kéréssel fordulunk mindazokhoz, akik ott voltak a Jamboreen, mind azokhoz, akik nem voltak ott.

A Jamboree résztvevői, ha idejüket jól felhasználták, annyi külföldi barátot szerezhettek, amennyit akartak. Ugy képzeljük, hogy ők mostanában nem szorulnak a mi címeinkre. Sőt még mi kérünk címeket tőlük! Egészen bizonyos, hogy több külföldi fiú címét írták fel, mint ahánnyal majd levelezni bírnak. A fölösleget küldjék be hozzánk minél gyorsabban, hogy jusson azoknak, akik nem vehettek részt a Jamboreen.

Az a sok-sok külföldi fiú, aki nem jöhetett el a Jamboreera, fokozódó érdeklődéssel fordul Magyarország felé. Már is sok levelezési kérés futott be hozzánk, főleg angol és német nyelven Amerikából, illetőleg Finnországból. A velük való levelezésre elsősorban azokat kérjük, akik még eddig nem kapcsolódtak be a külföldi levelezésbe.

Aki először fordul hozzánk levelezési ügyben, közölje velünk következő személyi adatait:

1. Név és pontos cím.
2. Csapatszám.
3. Foglalkozás.
4. Cserkészrang.
5. Születési év.
6. Fogadalomtétel éve.
7. Nyelvismeret.
8. Érdeklődési kör.

Középiskolás diákok számára akkor is tudunk német, angol, francia és olasz nyelvű levelezést közvetíteni, *ha nem cserkészek.* Ők cserkészadatok helyett a következőt tartoznak bejelenteni:

a) mely iskola mely osztályába jár,
b) hány éve tanulja a levelezés nyelvét,
c) szülő foglalkozása.

Éppen diáklevelezésünk eddig is kiterjedt volta indokolja következő kérésünket: Nézzetek utána, melyik *iskolai vagy tankerületi értesítőben* jelent meg beszámoló, vagy történt említés diáklevelezésről s küldjétek azt be hozzánk.

Végül nagyon sok, részletes választ kérünk következő kérdéseinkre:

1. Kivel találkoztál a nyáron levelezőid közül (név, város, állam)?
2. Mennyi időt töltöttetek együtt s hol?
3. Milyennek ismerted meg őt (őket) *a)* a levelezésből? *b)* a személyes ismeretség alapján?
4. Mi volt levelező (levelezőid) véleménye Magyarországról levelezéstek, *b)* személyes megismerés alapján?
6. Hol szándékoztok legközelebb találkozni?

Beküldési határidő okt. 15. Érdekes válaszokat a Magyar Cserkész közöl.

Címünk: Levelezési akció, Budapest, V., Nagy Sándor-u 6.

Átányi István.

JAMBOREE

A jó ismertetőjel. G. Gyuri a Tattersallba volt beosztva s csak egy-két alkalommal tudott másfél-másfél napra kimenni Gödöllőre. Egy ilyen kirándulásakor kintfelejtette a hálóingjét, mire a következő sürgős levelet küldte ki: „Legyetek szivesek, küldjétek be a második sátorban felejtett hálóingemet. Az ismertető jele, hogy piszkos ...“

A valódi kincs. Lajcsinak korábban kellett eltávoznia a táborból. Holmijait — egy megtömött hátizsákot és egy kis csomagot — őrsi társára bízta. „Aztán úgy vigyázz ezekre, mint a szemed fényére!“ — intette. „Még ha a hátizsák elvész, kisebb baj, de ha ennek a kis csomagnak valami baja lesz, akkor ...!“ — „Miért, mi van benne?“ — „Egy svájci sapka és egy amerikai nyakkendő!“

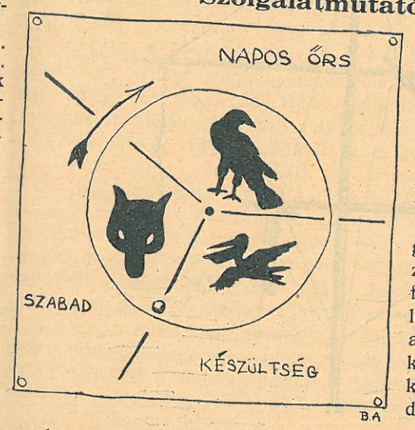
Azok a szórakozott emberek ... A gazdátlan, talált tárgyak szép számot tettek ki. Mint mondják, még egy motorkerékpár is akadt közöttük.

Egy angol és egy magyar cserkész ül a Hév-kocsiban. Nézik egymást szótlanul ... Este negyed tíz felé jár az idő. Látogatók már nem mennek a Jamboreera, csak olyanok, akik ott laknak Gödöllön, vagy Kerepesen, esetleg más közeli faluban. Az angol nem bírja soká. Megkérdezi a magyart angolul: Almos vagy? A magyar értelmetlenül néz. Nyilván szégyeli magát, szeretne válaszolni, de nem tud. Helyette elkezd kotorászni a zsebében és csakhamar előkerül egy kis zsebszótár, kikeres néhány szót és megindul az eszmecsere. Eleinte nehezen döcög, de később úgy beszélgetnek már, mint régi ismerősök. Féléra multán ismét odanézek. A magyar és angol karonfogva ülnek egymás mellett és boldogan bökdöik a szótárban az egyes szavakat. Ők már értik egymást.

Néhány dán cserkész ül az egyik dán táborrészben a tűz körül. A tábortűz már szépen lobog; oda is csal öt amerikait. Elkezdenek beszélgetni, majd leülnek. Jön egy másik dán karonfogva egy kis lengyellel. Ők is letelepszenek. Aztán jönnek franciák, magyarok, örmények, svédek és lassan minden rendezés nélkül kialakul a nemzetközi tábortűz. A dánok nótába kezdenek. Lassú, bánatos dallamú melódia. Utána újat énekelnek, ez már vicces szövegű. Nevetve éneklik. A magyarok a Csinom Palkóval felelnek. Erre a franciák rögtönöznek egy kánont, a refrént már mind együtt éneklik a tűz körül. Közben lopakodva leül egy magyar fiú tárogatóval a kezében. Kuruc nótába kezd. A kis lengyel figyelve kandikál elő. A dánok meghatottan nézik, amint a magyar fiúk dünnyögve kísérik a dallamot. Aztán cserélődnek a számok, összefonódnak a karok és az egész tábortűz átalakul eggyé, mintha évek óta együtt lettek volna.

Érdekes dokumentuma a Jambereenak az a magyar nyelvű levél, amelyet a svéd főcserkész küldött Stockholmból a VIII. altábor parancsnokának: *„Kedves Önagy Úr!* Mind Ön, mind valamennyi segítőtársa a Subcamp 8.-ban, még mindig a leghálásabb emlékezetében vannak a svéd Jamboree-csapat valamennyi tagjának. Igazán nem tudunk kellő szavakkal köszönetet mondani az Ön sok szívességéért, ritka türelméért, melyet mi bizony sokszor kemény próbára tettünk. Legyen meggyőződve arról, hogy mindenkor szeretettel és hálával fogunk gondolni a gödöllői napokra és még inkább a Subcamp 8. szeretetreméltó főnökére. A legszívesebb üdvözlettel a svéd csapat részéről, maradok mindenkor hálás híve: *Ebbe Liebérat.“*

Szolgálatmutató.

Vágjunk ki fából, vagy kartonból egy kb. 20—25 cm átmérőjű korongot s osszuk be a rajz szerint annyi részre, ahány őrsünk van.

A korongot forgathatóan helyezzük rá egy nagyobb fa-, illetve kartonlemezre s írjuk rá arra a szolgálatokat, mint pld. napos, készültség, vízhordó, szabad, stb.

Minden nap egygyel tovább fordítjuk a korongot úgy, hogy az őrsök nevei mellé mindig más-más munkabeosztás kerüljön.

(1933. Jamboree, örmény tábor.)

Bohn Antal
552. Szeged. s.- tiszt.

FÉRFI NYÚLSZŐR- ÉS KEMÉNY KALAPOKAT
a legjobban, legolcsóbban csak mi tisztítunk. Cserkészkalap-átalakításokban specialisták.
FARKAS ÉS PÉTER 347. öregcserkészek Tel. 20-4-31. PANNONIA KALAPÜZEME Budapest, V., C·áky-u. 6. (Lipót-körút mellett).

A RITKA BÉLYEG

Mókás cserkészjáték öt felvonásban

Irta: Fábián Gyula

(Folytatás.)

Kása: Ez nagyszerű! Ilyen módon te most valami rokonságfélébe kerültél Rockefellerrel! Egy napon azt halljuk, hogy amerikai örökséghez jutsz és három dollárt kapsz egy minta-értéknélküli levélben!

Cövek (lesujtó tekintettel méri végig Kását): Ilyen komoly dologról nem illik viccelni! Ez a bélyeg tényleg értékes! Hallottad a történetét. Vérbeli bélyeggyüjtő szemében ér legalább is annyit, mint egy történelemtudósnak az a toll, amelyet Napoleon használt, amikor aláírta a lemondó levelét.

Kása: Mit gondolsz, Muki, milyen tollal írta alá Napoleon azt a lemondó cédulát? Aluminiumtollal? Vagy töltőtollal?

Cövek: Matyi! Te igazán kihozol a sodromból! Mit bánom én Napoleont, meg a tollát! Itt fekszik előttem ez a különös bélyeg és amióta megláttam, nincs nyugta szivemnek. Ezt a ritka példányt meg kell szereznem! Samukám! Add el nekem ezt a bélyeget! Engedd át a gyüjteményem számára! Olyan összeget fizetek neked, amilyent csak kérsz! A Zeppelint odaadom érte!

Samu (dölyfösen): Ez a bélyeg semennyi pénzért nem eladó. Ha eladó lenne, akkor Rockefeller már régen megszerezte volna, hogy a tűzbe vesse.

Varju (elszörnyedve): Már miért vetné a tűzbe, ha drága pénzen megvenné?! Csak nem csinálna ilyen bolondságot?!

Samu: Látszik, hogy te Varju Miska, mennyire nem vagy járatos a bélyeggyüjtés berkeiben! Egy hozzáértő nem kérdezne ilyet. Hiszen, ha az én bélyegem megsemmisülne, mit gondoltok, mennyivel többet érne az ő bélyege, amely ilyen módon az egyetlen lenne az egész földkerekségen!?

Mind (csodálkozó hangon): Juj! No de ilyet! Ez oszt már ravasz dolog! Óriási! Erre igazán nem gondoltunk!

Kása: Az már igaz, hogy akkor megfizethetetlen pénzösszeget képviselne ez a kis hitvány papiros! Érne annyit, amennyit a Napoleon híres háromszögletű kalapja ért, amelyet a waterlooi csatában viselt. Még jó, hogy ezt a kalapot bizonyosan szétrágta a moly és megették a kukacok!

Kiscserkész (belép. Szörnyű katonásan összevágja a bokáját és harsány hangon jelent): Gárdos tiszt úr megérkezett!

Mind (gyorsan rendbeszedik magukat, felállanak).

Gárdos József (komoly arcú, nyugodt modorú fiatal cserkésztiszt belép, fogadja a cserkészek köszöntését): Jó munkát, fiúk! Szervusztok! Látom, hogy mindnyájan eljöttetek a csapatgyülésre! Fontos is, hogy mindenki itt legyen, mert végig akarjuk próbálni azokat az előadási számokat, amelyeket a táborozásra szántunk. Készen vagytok mindennel? A szavalatok jól mennek? Az ének? Mi van a szájharmonikazenekarral?

Üveges: Ács Elek száj- és körömfájást kapott, nem tudott szájharmonikán gyakorolni, nélküle meg nem ér az egész banda semmit!

Gárdos (Ácshoz): Milyen különös betegségben szenvedsz?

Ács Elek (előáll): Gárdos tiszt úrnak tisztelettel jelentem: szálka jutott a körmöm alá és amikor Schwarz iskolaorvos úr kimetszette a körmöm alól, a fájdalomtól véletlenül beleharaptam a szám szélébe úgy, hogy az megtagadt! Igy akármilyen furcsa is: csakugyan a körmöm és a szám fáj. Valóban néhány napig tilos szájharmónikán hangversenyeznem.

Gárdos (nehezen tudja a mosolygását leplezni): Igy hát a szájharmónika elmarad. Kár. Ki tud verset?

Kiscserkész (előáll. Szörnyű komolyan): Tisztelettel jelentem, én is tudok egy szép verset. Anyukám megmutatta, hogy kell ezt igazi érzéssel elszavalni.

Gárdos: Mi a vers címe?

Kiscserkész (szörnyű komolyan, nagy lendülettel szavalva): Anyám tyúkja!!! Irrrta: Petőfi Sándorrr!

Keserű (egy székre hanyatlik, megtörli a homlokát. Kényesen nyafogja): Oh irgalom atyja, ne hagyj el! Irta: Bárci Benő! Az érettségi lajstrom huszonegy és következő versei!!!

Gárdos: Jól van, kis pajtás, majd a parancsnok úr meghallgatja a szavalatodat. (Meglátja az asztalon fekvő nagy bélyegalbumot. Érdeklődéssel.) Mi az a nagy könyv az asztalon? (Az asztal mellé lép.) Ah, igazán szép bélyeggyüjtemény. Magam is bélyeggyüjtő vagyok és igy érdekel a szakszerűen kezelt album. (Lapozgat a könyvben.) Szép gyüjtemény! Kifogástalan teljes sorozatokat látok. És ez miféle bélyeg? Külön oldalon, fölötte valami mesébeillő nagy szám díszeleg, mint a bélyeg értéke.

Cövek: Az album Fehér Samué. Az a bélyeg, amelyet a tiszt úr szemlél, a híres zöld elefánt! Az a nagy szám fölötte nem valódi értéke ugyan, mert csak a német bankóhalmozás korából való papirosmárka-érték, de a valódi értéke enélkül is nagy, tekintettel arra, hogy a zöld elefántból csak két ismeretes példány létezik. Ez az egyik, a másik pedig Amerikában található a nagy Rockefeller bélyeggyüjteményben.

Gárdos: A Rockefeller-gyüjteményről én is olvastam már egy kimerítő leirást. Akkor ez a bélyeg valóban nagy értéket képvisel! (Samuhoz.) Hà eladnád, szivesen megvásárolnám. Mit kérsz érte? Igen szeretném megszerezni.

Samu (büszkén): Bocsánatot kérek, tiszt úr! A zöld elefánt nem eladó jószág!

Cövek: Már én is kértem tőle. Hiába! Nem akar ettől a bélyegtől megválni, pedig én is meg szeretném szerezni minden áron.

Kiscserkész (komolyan jelenti): A parancsnok úr!

Mind (gyorsan sorba igazodnak).

Földes Gábor (tanár, a csapat parancsnoka. Alacsony, idős úr. A haja ősz, rövidre nyírott bajuszt visel, amelyet szokása szerint gyakran megsimogat. Jellegzetes tanári hanghordozás és mozdulatok. Fogadja a cserkészek üdvözlését): Jó munkát, fiaim!

Gárdos (tiszteleg): Parancsnok úr, tisztelettel jelentem, a csapatgyülésre megjelent (a színpadon lévő cserkészek számát mondja) . . . cserkész.

Parancsnok: Köszönöm, Jóska. Itt vannak mindnyájan, akiknek próbálniok kell?

Gárdos: Igen. Minden szavaló, énekes, muzsikus megjelent. Csak sajnálattal kell jelentenem, hogy Ács betegsége miatt a szájharmonikazenekar nem szerepelhet.

Parancsnok (körülnéz): De hiszen Ács nem beteg! Itt van. Ácsnak mi baja van?

Gárdos (mosolyogva elfordítja a fejét. Nem felel).

Parancsnok (Ácshoz): Mi a bajod?

Ács (lesüti a szemét. Nem felel).

Parancsnok (körülhordozza a szemét a fiúkon): Micsoda titokzatos hallgatás ez? Miért tartjátok titokban Ács Elek betegségét. (Mind mosolyogva hallgatnak.) Hallgattok? No jól van. Nem firtatom tovább az esetet. Bizonyosan valami ismeretlen új diákbetegség vette elő szegény Ácsot. Reménylem, hogy nemsokára kigyógyul a bajából és vigan fujja majd a szájharmonikát. Lássunk most a munkához. A mai munka tehát: végigpróbáljuk azokat a számokat, amelyeket a tábortűznél mutatunk be. (Az asztal mellett nagy, kényelmes karosszékben telepszik le. (Közben megpillantja a bélyegalbumot és kissé odább tolja.) Helyezkedjetek fiúk, kényelembe! (A cserkészek leülnek.) Hát halljunk valami szavalatot! Ki tud szavalni?

(Folytatjuk.)

KERÜLETI HIREK

I. KERÜLET.

A 315. sz. Luther Márton-cs.-cs. szeptember 17-én tartotta évnyitó összejövetelét. Ujult erővel és a Jamboreen szerzett tapasztalattal lépte át a három raj az új munkaév küszöbét.

Megrendült szívvel emlékeztek meg a fiúk e gyűlésen a tragikus körülmények között elhúnyt cserkésztestvérükről, Nagelbach Emilről, akit szeptember 3-án, ifjú életének kezdetén, 16 éves korában szólított magához Teremtője.

V. KERÜLET.

A szegedi főreáliskola **552. sz. cserkészcsapata** július hó 5-től 8-ig a Maros partján próbatáborba szállt az 585., 587. és az alakulóban levő deszki csapattal. A tábort Jachan Géza parancsnok vezette. Résztvett rajta különböző csapatokból 53 cserkész. A meilettünk táborozó piarista-csapattal telefónösszeköttetést tartottunk fönn. A tábort igen sok szülő és cserkész látogatta meg, ez utóbbiak inkább éjszaka, de vesztükre, mert az éjjeli megközelítőket, összesen 35 főt, az éber éjjeli őrség lefülelte. A hanguiatos tábor célja a II. oszt. próba gyakorlati részének az alapos megtanulása volt.

A csapat 31 tagja vett részt a Jamboreen különböző beosztásokban. Igy volt közülök a vezérkari irodában, a tolmácsok között, a hangos híradóknál, a postánál, a rendőrségnél, az V. altábornál és a segédtáborban. A csapat otthonmaradt tagjai a városunkba érkező idegen cserkészek fogadásánál szerepeltek. — A szegedi héten a csapat tagjai a kiállításokon teljesítettek szolgálatot.

585. sz. cserkészcsapat. Az öregcserkészek rendezésében Molnár István öregcserkész-titkár vezetésével népünnepély volt Szőregen. Ezen közreműködött az 550. sz. cserkészcsapat fúvószenekara. A népünnepély kiemelkedő száma volt a tábortűz, mely számos barátot szerzett a csapatnak.

A csapat megkezdte a kisfiúk körében mutatkozó nagy érdeklődésre a kisfiú-munkát. Egyelőre mintegy 23 kisfiú jelentkezett. A munka szervezés stádiumában van.

A csapat vezetősége augusztus és szeptember hó folyamán több megbeszélést tartott, melyen a csapat jövője és munkája került szóba.

A csapat deszki őrse a közeljövőben önálló csapattá alakul Muszár Ferenc kántortanító vezetésével.

A bácsalmási 579. sz. Tomori Pál érsek-cs.-csapat a Jamboreeről hazaérkezve október 1-én fokozott erővel indítja meg cserkészmunkáját. A csapatban két éven keresztül megrendezett nyelvtanfolyamokat (angol, francia, német, szláv és eszperantó) megfelelő keretek között tovább folytatja. De a cserkészügyességek gyakorlásán kívül elméleti tanfolyamokon is résztvesznek a fiúk, sőt háziipari tanfolyamot is rendeznek a munkanélküliség leküzdésére. Az énekés zenekar folytatja munkáját és száznál több tagú szavalókórust is szerveznek a fiúk. A csapat tisztikara vasárnap délutánonkint a falu lakosságának ingyenes liceális előadásokat rendez, amelynek kiséróműsorát legnagyobbrészben cserkészek adják.

Csapatalakulás a bácsalmási szőlőkben. A bácsalmási Vöröserdőn és Őszőlőkben Teleky István és Lendvay Pál tanítók, cserkésztisztek a tanyai ifjúságot cserkészcsapatba tömörítik az ősz folyamán. Az új alakulás egyelőre a falubeli 579. sz. Tomori-csapat egyik raja lesz és csak megerősödés után válik külön. A Tomori-csapat Jamboree-előtti propagandakörútjainak hatására egyébként a megyének már három másik nagy községében is megindul a cserkészszervezés: Mélykúton, Madarason és Katymáron. Az utóbbi helyen két hét előtt már volt is egy nagysikerű táborfüzi ünnepély helybeli és bácsalmási résztvevőkkel, amelynek jövedelme már az új csapat javára ment.

VI—VII. KERÜLET.

A pécsi 10. PÁR cserkészei (talán még emlékeztek is rá?) a Jamboreen bemutatták a szilágyiak népszokásait, táncait, énekeit. Szilágy a kis pécskörnyéki község, lakóinak száma a kétszázat nem éri el. Bezzeg annál nagyobb számban találhatók ott hamisitatlan „népi kincsek". A reálista cserkések úgy érezték, hogy meg kell köszönni a falunak — nemcsak a kölcsönkapott ruhákat, hanem azt a szeretetet, kedvességet is, amellyel csapatuk Jamboree-bemutatójának előkészítését lehetővé tették, illetve megkönnyítették. Egy szombat délután kigyalogoltak a községbe, ott este — nyilvánosság mellett is — bensőséges táborttüzet rendeztek. A vasárnapra virradó éjszakát a falu közelében levő réten töltötték. Sátrak alatt természetesen. Vasárnap délelőtt ünnepélyes misén vettek részt. Délután nagy ünnepélyt rendeztek, aztán énekekre tanították a falusiakat, cserében a tőlük tanult nótákért. Játékokat mutattak be nekik, majd nagy közös játszásban szőtték még szorosabbra a város és a falu fiai közötti barátságot.

CSERKÉSZEK

használjatok

„CSERKÉSZ"-irónokat

„CSERKÉSZ"-radírokat

„CSERKÉSZ"-pasztellokat

*

Kaphatók minden papírkereskedésben.

A pécsi 47-es cserkészek nyolc tagja a Jamboree után Balatonfenyvesen vert tábort. A Jamboree kirakatszerűsége közben nagyon elfogta őket a vágyakozás egy meghitt csapattábor után. Elhatározták, hogy tökéletes táborszerű életet fognak élni és — angol mintára — semmiféle felesleges tábori építményt nem készítenek. Még konyhát sem. Sikerült olyan rejtett helyet találniok, hogy még az is alig fedezte fel, aki kereste őket. Igaz ugyan, hogy a Bi-Pi-féle őrsi rendszeren némi kis változtatást csináltak, mert a nyolc fiút négy őrsbe osztották be, úgyhogy egy-egy őrs mindössze két főből állott. Mégis úgy ment minden, mint a parancsolat. Mesélik, hogy az ebédkészítés átlag napi fél órai munkát jelentett csupán. A zászlójuk egy fenyőágon lengedezett, mert hát a zászlórúd nem lett volna elég „woodcraft-es". És míg a balatoni fürdővendégek egymásután szökdöstek haza a csunya időjárás következtében, ők egyetlen napot sem szalasztottak el a Balaton gyönyöreinek kiélvezése nélkül. Fürödtek, csónakáztak minden áldott nap. És azzal jöttek haza, hogy ilyen jólsikerült táboruk sem volt még. Ez pedig nagy dolog, mert sok-sok tábort megjárt öreg rókák is voltak közöttük.

A pécsi frontharcosok nagyszabású tettyei ünnepélyén (amelyen a pécsi ezredek egyik kárpáti csatáját mutatták be) a Jamboree tábori rendőrségének pécsi tagjai tartották fenn a rendet, majd az „ütközetben" is résztvettek. Ők voltak az oroszok. Rossz nyelvek azt beszélik, hogy több volt a cserkész, mint a frontharcos. Ennek az állításnak valódiságát az est sötétjében lefolyt ütközet nézői nem tudták ellenőrizni éppen a sötétség miatt. Nő de a történeti hűségnek ez is lett volna a megfelelő, mert hát a világháborúban is sokkal több volt a muszka, mint a magyar.

A 217-es KMI cserkészek zenekara még a Jamboreen megtanulta a csehszlovákok egyik közkedvelt és sokat fújt indulóját. Az ünnepélyes „bevonuláskor" el is fújták, — a pécsi fülek nem kis csodálkozására.

A MAGYAR CSERKÉSZ POSTÁJA

Dr. I. S. L.: Nem tudok róluk, ellenben előkerülnek, amint a nyomdával a leszámolást és a kéziratok átvételét lebonyolíthatjuk. Akkor T. majd visszajuttatja. Nyugalomság! — **K. F. Rákoscsaba.** Kedves, humoros irás, de nagyon hosszú. Ha ugyanezt egyharmad terjedelemben megírnád, igen sokat nyerne vele az elbeszélés. Még egy hibád van: a rövid mondatokat túlságosan halmozod és ez nehézkessé teszi az egésznek menetét és idegessé az olvasót. Pattogó, rövid mondatok összezsúfolása egy-egy alkalommal egy rövidebb szakaszon kitűnően érzékeltet pl. gyors ütemű cselekvést; nagyszerűen lehet humoros színezetet is adni az elbeszélésünknek egy sorozat komikusan rövid mondattal; növeli a stílus erejét és markánsabbá teszi az irásművet; — de egy egész novellát csupa pattogó rövid mondatokban megírni: ez olyan vakmerőség, amelyet a múzsák nem hagyhatnak büntetlenül. A büntetés: papírkosár. Tehát vigyázz nagyon, hogy szépen folyjék, gördüljön az előadásod, a mondatok egymásba fűződjenek és önkéntelenül is magukkal sodorják és ringassák az olvasót. — **L., N. István.** Ott van a leközlendők között és sorra is fog kerülni. Most (dacára annak, hogy a lap oldalszáma újból leszállt az egy évvel ezelőttire) sokkal több a helyünk, mint Jamboree előtt volt, és így hamarosan lehozhatjuk. Türelem és bizalom! — **V. Gy. Cinkota.** Még egy kis időt adj, Gyuri, a versek átnézésére. Tudod, nem akarok felületes munkát végezni és viszont most a kollégiumi élet újraindulása, mujkók, Csibészklub és sok egyéb annyira leköt, hogy nem tudok elég időt szakítani az irodalom számára. De a jövő számban, remélem, megírhatom a kért kritikát. Ölellek! — **Péka.** Jóizűek és sikerültek a Jamboree-apróságaid. Örültem nekik. Most már minden szerdán megtalálsz a Cserkészházban. Hiába, idő kell hozzá, míg mi is visszazökkenhetünk a hétközi napi rendbe. — **D. A.** Nagyon szép, mély és igaz. Köszönöm. — **F., István.** Kedvesek a kis visszaemlékezések. Nyomdába adtam őket, hamarosan sorrajönnek. Ölellek! — **N. Lajos.** Levelet várok tőled. Verseidet sorra viszontlátod a lapban; hiszem, hogy lesz még sok mondanivaló ezután is. A Jamboreen rövid percek alatt kötött kedves ismeretséget ki kell mélyítenünk a lap és közötted szövődő lelki barátsággá. — **J. Ferkó, Hatvan.** Régen írtál, Ferkó. A nyáron egy délelőttöt kedves Jamboree-ismerősöm látogatásán a városfokban töltöttem; Srác, a gonosztevő ott is felejtette a fényképezőgépemet, amelyet csak hetekkel később kaptam meg újra. Ti akkor még vakációztatok javában. Ha legközelebb arra járok, megnézem a csapatot. Jó? — **Katolikusok!** Október 1-től kezdve a Mária Kongregáció című lap külön cserkész-rovatot nyitott. Már a Jamboreen megszületett az elhatározás, hogy a közös cserkészmunkán túl a speciális katolikus cserkészkérdéseket állandóan felszínen tartjuk és kibogozzuk. Olvassátok az említett rovatban megjelenő cikkeket és ha van hozzászólni valótok, közöljétek bizalommal a lap szerkesztőségével (Bp., VIII., Horánszky-u. 20.).

A Magyar Cserkészszövetség Hivatalos Lapja. Előfizetési ára egész évre 12 pengő. — Félévre 6 pengő. — Negyedévre 3 pengő. — Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, V. kerület, Nagy Sándor-utca 6. szám. Cserkészház.
Szerkesztésért és kiadásért felelős:
KOSCH BÉLA dr.
Kiadja a Magyar Cserkészszövetség.

Minden második sorsjegy nyer!

Az új 31-ik

Osztálysorsjáték

játékterve, a sorsjegyek ára, nyerési esélye változatlan. Tekintettel az óriási keresletre, nagyon ajánlatos, hogy az eddigi résztvevők sorsjegyszámaikat továbbra is megtartsák, nehogy utólag megbánás, esetleg keserűség érje őket. **Új vevők pedig minél előbb rendeljenek és biztosítsanak maguknak sorsjegyet, mert sorsjegy nélkül nincs nyerési esélyük, sőt reményük se lehet!**

Az I. osztályú sorsjegyek hivatalos ára:

Egész	Fél	Negyed	Nyolcad
24.— pengő	12.— pengő	6.— pengő	3.— pengő

Húzás már október 14-én kezdődik!

A szerencse útja mindenkinek nyitva áll!

„Élet" Irodalmi és Nyomda Rt. Budapest, I., Horthy Miklós-út 15. — Igazgató: Laiszky Jenő.

APRÓ HIREK.

A M. Kir. Osztálysorsjáték szociális jelentőségének és folyton növekvő megértésének örvendetes jele, hogy a játékban résztvevők száma folyton emelkedik. Az új játék sorsjegyei iránt oly óriási az érdeklődés a közönség minden rétegében, hogy a sorsjegyek valószínűleg az október 14-iki húzás előtt elkelnek.

Szeretném megvenni a Vezetők Lapja I., II., III. évfolyamát. Aki azt nekem meg tudná szerezni, az legyen szíves írjon a címemre: Károly István tanár Budapest, I., Szittya-utca 5.

Hibajavítás. A Magyar Cserkész szeptember 15-i számának 397. oldalán azt olvastátok, hogy a Jamboree-Magyar Cserkész egyes példányai 10 filléres áron beszerezhetők a Kiadóhivatalban. Ez a hír teljesen igaz, csupán az árnál egy kis tévedés csúszott be, amennyiben a lap példányára nem 10, hanem 20 fillér.

Befizetők figyelmébe! Ismételten és nyomatékosan felhívja a Cserkészszövetség kedves rendelőinek és befizetőinek figyelmét arra, hogy a befizetéseik alkalmával ne mulasszák el feltüntetni az összeg rendeltetését, még akkor se, ha esetleg a befizetés saját befizetési lapunkon történik. Gondoljon mindenki arra, hogy csupán két csekkszámlánk van és azon a két számlán nem kevesebb, mint 97-féle befizetés történik ugyanannyi számlára és bizony, ha néhány szóval nem írják körül az összeg rendeltetését, előfordulhat az az eset, hogy azt máshová fordítjuk. Pontos kiszolgálást és gyors elintézést a Szövetség csak akkor biztosíthat, ha pontos és gondos előfizetést, vagy befizetést, vagy pedig rendelést kap kézhez.

A Jamboree elmultával a Cserkészszövetség Gazdasági Hivatala több kedvezményes akciót rendez a csapatok és a cserkészek részére. Az egyes akciók részletei a lap más helyén olvashatók.

Találi tárgyak. A talált tárgyak irodájának vezetője ezúton is felhívja a csapatok és cserkészek figyelmét, hogy elveszett tárgyaikat jelentsék be a Jamboree Tábori Rendőrségnek, mert bizony még most is nagyon sok cserkészfelszerelési tárgy és ruhadarab pihen a talált tárgyak birodalmában.

Takarékoskodjunk. Alighanem senki se haragszik meg azért, ha a takarékosságra lehetőséget nyujtunk és még hozzá takarékosságunk mellett cserkésztársunkon segítünk is. Mi egy ilyen kettős jótettre adunk alkalmat, amikor hirdetéseink közt található Farkas és Péter öregcserkések kalaptisztító és vasaló üzemére felhívjuk olvasóink figyelmét. Tegyen mindenki próbát és meg fogja látni, hogy igazunk volt.

Tábori Magyar Cserkész kapható a Kiadóhivatalnál (Budapest, V., Nagy Sándor-utca 6.) A teljes sorozat ára fűzve 2·80, kötve 5·— P. Bekötési tábla külön is megrendelhető 1·50 P és 20 fillér portóköltség előzetes beküldése ellenében. (Budapesten és környékén lakók személyesen átvehetik.) Egyes szám ára 20 fillér.

Jamboree-Album. Előreláthatólag november végén jelenik meg, dr. Radványi Kálmán szerkesztésében, akit e munkájában az egész Táborparancsnokság támogat — a több mint 160 képpel ellátott Jamboree Album. Úgy hisszük, a szerkesztő illusztris személye garancia arra, hogy az album értékét biztosítsa. A Világjamboreenak ennél összefogóbb és egyben szebb beszámolója nem lesz. Az album igen kiválóan alkalmas lesz arra, hogy a csapatok a Világjamboree alkalmával velük jót tett egyéneknek, testületeknek, hatóságoknak hálájukat kifejezzék. De külföldi barátaiknak sem adhatnak a cserkészek a Jamboreeről különb emléket, sőt karácsonyi ajándéknak is kiválóan alkalmas lesz. Előfizetése és előjegyzése ügyében a csapatok a közeljövőben külön felhívást kapnak.

Jamboree-film. A Magyar Cserkészszövetség a Jamboreeről egy 1500 m-es filmet készíttetett, amely január 1. után kerül forgalomba. Ez a nagyobb film nem csupán hosszával, hanem a cserkészélet teljesebb és tökéletesebb kidombórításával nagy értéket jelent cserkésznek és civil közönségnek egyaránt. A kölcsönzés feltételeit a Magyar Cserkész decemberi számai fogják közölni.

Jamboree diapositív sorozat. A Jamboreeről diapositív sorozatot is készíttettünk, amely a csapatmunka szempontjából igen nagy fontosságú. Október végére elkészül az összeállítás s a kölcsönzés feltételeit november 1-i számunkban közöljük.

Jamboree tűjelvény és levelezőlapakció. Igen nagy érdeklődés nyilatkozott meg a Jamboree alkalmával a forgalombahozott kétféle tűjelvény és a cserkészlevelezőlapok iránt. Minthogy nem juthatott mindenki hozzá a Jamboree legkedvesebb emlékéhez, ezért a csapatok ezirányú tömeges vásárlásainak könnyű és olcsó lebonyolítására a G. H. kedvezményes akciót rendez október hó folyamán. Ezen akció során tűjelvényekből legalább 10—10 drb, levelezőlapokból pedig legalább 50 drb-nak egyszerre való megrendelése esetén, az I. fehér fémszínű, köralakú szarvasjelvény ára 14 fillér, II. a zöld zománcjelvény ára 30 fillér. A színes levelezőlapok ára (új és régi Márton-lapok) sorozatban rendelve darabonkint 6 fillér, válogatva darabonkint 8 fillér. A levelezőlapokból 30 féle van. Csapatonként egy sorozatot mutatványképen, különleges kedvezményes áron is rendelkezésre bocsáthatunk. A mutatványsorozat külön kérendő, ára 1·50 P, amelyben a portóköltség is benne van.

Fényképlevelezőlapok. A Jamboree legszebb és legérdekesebb jeleneteiről fényképlevelezőlapokat készíttettünk. Darabonkinti eladási ára ezeknek a levelezőlapoknak 20 fillér, azonban legalább egy sorozat megrendelése esetén (egy sorozatban 8 felvétel van) sorozatonkint 1·30 P-ért bocsátjuk a csapatok rendelkezésére. Darabonkint ezek a lapok a Cserkészboltban kaphatók.

Jamboree zsebkönyv (sárga), amely a Jamboree legfontosabb adatait és tudnivalóit tartalmazza és amelyet minden Jamboreen résztvett cserkész megkapott, korlátolt mennyiségben még kapható a Gazdasági Hivatalban és a Cserkészboltban darabonkint 80 fillérért.

A Jamboree szövött melljelvényét másodpéldányban csak a Jamboreen igazoltan résztvett cserkészeknek adja ki, darabonkint 50 filléres árban, a Szövetségi Gazdasági Hivatal.

Akció a Jamboreeről megmaradt felszerelési tárgyak kiárusítására. A Jamboree alkalmával a külföldi cserkészek és a közszolgálatos magyar csapatok részére sokféle felszerelési tárgyat kellett beszereznünk, amelyeket most akció keretében kiárusítunk. A használt, de teljesen kifogástalan, szinte új felszerelési tárgyakat *féláron,* a használt és esetleg sérült vagy kopottabb felszerelési tárgyakat *harmadáron* bocsátjuk a cserkészek rendelkezésére. Kaphatók csajkák, konyhaedények, viharlámpák, ásók és egyéb felszerelési tárgyak. A pontos anyag- és árlistát a csapatparancsnokságnak megküldött körlevél tartalmazza. Megjegyezzük, hogy az akcióból kizártuk a használhatatlan tárgyakat, így tehát a harmadáron beszerzett tárgyak is a csapatnak még *évekig* jó szolgálatot tehetnek.

Fényképek a Jamboreeről

A táborparancsnokság **foto-csoportja mintegy 2500 felvételt készített a Jamboreen,** amelyek albumokban rendezve a Jamboree-irodában **(Budapest, V. ker., Nagy Sándor-utca 6.) 9—13 és 16—19 óra között megtekinthetők.**

A megrendelés ugyanott történik az alábbi kidolgozási árak egyidejű lefizetése mellett:

6·5×9 cm-es másolat	14 fillér
9×12 „ „	20 „
10×15 „ „	26 „
levelezőlap „	26 „
levelezőlapra nagyítás	40 „
13×18 cm-es másolat	40 „
13×18 cm-re nagyítás	90 „
18×24 cm-es másolat	1·50 „
24×30 „ „	2·40 „
nagy panoráma	
27×87 cm-es másolat	3·20 „
panoráma 30×40 cm-es	2·80 „
kis panoráma	1·50 „

A közeljövőben minden altáborparancsnokság részére minta-albumokat bocsájtunk rendelkezésre, amelyek alapján szintén eszközölhető megrendelés. **(Befizetés a megrendeléssel egyidejüleg A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG 46.310 számú csekkszámlájára.)**

Jutalom egy Futurit-pohár!

A **CSERKÉSZBOLT** presztizskérdést csinál abból, hogy azonos minőségű áru **sehol olcsóbban, mint nálunk,** nem kapható!

Aki Budapesten bárhol oly céget fedez fel, amely bármely cikkünket azonos minőségben, de olsóbban árusítja és ezt a körülményt irodánkban rendelkezésére bocsájtott nyomtatványokon bejelenti:

1. mivel ezzel több mint 1300-féle cikkünk szállítóinak behatóbb ellenőrzését teszi lehetővé,

2. illetve az árleszállítás kiharcolására módot és alkalmat nyujt s így mind a CSERKÉSZBOLT-nak, mind az egyetemes magyar cserkészmozgalomnak kiváló szolgálatot tesz,

ezt a szíves segítséget egy nagy **Futurit-pohárral** jutalmazzuk.

E közleményünk egy éve látott napvilágot elöször. Akciónk sikerét mi sem bizonyítja jobban, mint hogy ezen idő alatt 32 darab bejelentés történt, akiknek a kinyomozás után a kb. egy pengő értékü Futurit-poharat azonnal kiszolgáltattuk és az árakat a bejelentett ár alá szállíttattuk. Ezzel elértük azt, hogy **Budapesten cserkészfelszerelési cikkekben a legolcsóbbak voltunk és vagyunk.**

CSERKÉSZBOLT

BUDAPEST, V., NAGY SÁNDOR-UTCA 6.

TELEFON: 11-2-34, 18-7-64. **POSTATAKARÉKSZÁMLA-SZÁM: 34.383.**

„Élet" Irodalmi és Nyomda Rt. Budapest, I., Horthy Miklós-út 15. — Igazgató: Laiszky Jenő.